Adelaide, Brisbane, Canberra, Cooma, Darwin, Hobart, Melbourne, Newcastle, Perth, Sydney, Wagga Wagga, Wellington, Wollongong, Yeppoon, USA and Praha i Košice

NOVINY

Volume 6 Issue 022 (712) CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER 19. X. – 1.XI. 2026

PP 100003424 DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †) PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 9. října

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Vtip ta této straně – „Uvolněte mi laskavě místo, čekám dítě!“ mi připomíná politiky, ať Australské či české.

Bohužel informace, co se děje ve světě dostáváme poněkud zmatené. Ve Francii údajně bojují studenti za levnější zmrzlinu a učebnice, ale proč mávají palestinskými a Islámskými vlajkami a řvou „Allah Akbar“ a vypalují radnice a křesťanské kostely a obchody se jaksi nedovíme.

Údajně muslimské obchody a vepřové řeznictví zůstalo ušetřeno.

Francouzský problém proto nespočívá jednoduše v tom, že by levičáci ovládli celý stát. Spočívá v možnosti, že se mezi institucemi, profesními organizacemi a protestními hnutími vytvořila soustava vzájemně se podporujících politických zájmů, kterou občané nedokážou prostřednictvím voleb účinně kontrolovat. Takový systém nepotřebuje jednotné vedení ani společný politický program. Stačí, že jeho jednotliví účastníci mají společný zájem na zachování a rozšiřování svého vlivu.

Demokracie totiž nezaniká pouze tehdy, když někdo zruší volby. Může také postupně ztrácet svůj obsah, jestliže výsledky voleb přestávají rozhodovat o tom, kdo skutečně určuje pravidla fungování společnosti. V takovém případě se politická moc nepředává od jedné vlády ke druhé, ale stále více se reprodukuje uvnitř struktur, které žádné volby nemohou vyměnit.

Měli bychom si pomáhat.

Co civilizaci provedly 11. září a 7. říjen

Benjamin Kuras 10. října 2026

Jedenácté září a sedmý říjen představují markantní zlomy v kontinuitě a bezpečnosti západní civilizace způsobené změnami vztahů Západu s islámem. V něčem jsou si podobné, liší se v tom nejdůležitějším. Jednak ve výsledcích: V Afghánistánu západ prohrál, ale neohrozilo to jeho existenci. Izrael si nemůže dovolit prohrát, protože by přestal existovat. A jednak v reakcích Západu, též přezdívaného „svobodný svět“, k němuž USA i Izrael patří.

K zásahu USA v Afghánistánu se tehdy přidalo celé NATO, plus Austrálie, Nový Zéland, Japonsko, Jižní Korea, Singapur, Mongolsko, Gruzie, Ukrajina, Azerbajdžán, Bosna Hercegovina, El Salvador, Kolumbie, Tonga, Spojené arabské emiráty, Bahrain, Pákistán, Jordánsko. Padesát zemí přispělo něčím do boje a 27 z nich poslalo vojáky. K Izraeli se nepřidal nikdo. „Aghánská“ aliance měla od médií téměř kompletní podporu. Izrael dostal, po počátečním politování od západních vlád, téměř kompletní odsouzení za „neadekvátní reakci“, zanedlouho překřtěnou na „genocidu“.

Bush ujistil své muslimské spojence, že (ač útočníci byli zbožní muslimové) neválčí proti islámu, nýbrž proti abstraktnímu „terorismu“, neboť islám je náboženství míru. Netanyahu vzal na vědomí, že válčí s islámským džihádem, pro nějž je samotná existence Izraele porušením Alláhovy vůle a jeho zničení Alláhovým příkazem.

Připomeňme si stručně a pietně některá jejich čísla. New York a Washington 11. září 2001: Sebevražedné letadlové útoky devatenácti teroristů, 2 977 mrtvých, neupřesněné tisíce raněných. Israel 7. října 2023: Napaden raketami a 6 tisíci ozbrojenci, 1 200 mrtvých, počet raněných odhadován na 5 400, později komisí OSN rozšířen na 14 900 nemocničně ošetřených. To Hamás stihl během sedmi hodin, než dorazila izraelská armáda. V odvetách válka v Afghánistánu za dvacet let zabila okolo 200 tisíc místních osob, ozbrojenců i civilistů. Gaza se po třech letech blíží třetině tohoto počtu.

Argumenty proizraelské versus protiizraelské, proamerické versus protiamerické, obecně prozápadní

versus protizápadní přenecháme náruživějším debatérům a soustředíme se na průzkum, co tyto dva mezníky provedly Západu v onom Huntingtonově příslovečném „střetu civilizací“.

Po jednoznačné protiteroristické reakci světa na New York a Washington 2001 islámský džihád na čas znenápadněl a adoptoval neomarxistickou strategii „pomalého pochodu institucemi“ prostřednictvím legalizovaných islámských organizací spolupracujících se západními vládami a pěstujících image integrovaných demokratů. Na kandidátkách převážně levicových stran získává ve volbách pozice skutečné politické moci. Využívá jí šířením islámu v kultuře a školství a umlčováním jeho kritiky, včetně zločinů jím inspirovaných – jako organizované sexuální hony na nezletilé dívky v Británii a různé teroristické útoky s bojovým heslem „Alláhu akbar“.

Sílící sítě islámských organizací a rostoucí počet muslimských politiků posilují své pozice zvýšenou muslimskou imigrací a radikalizací muslimské mládeže, jejím náborem do aktivního džihádu a kulturní a politickou proměnou západních společností. Užitečné idioty jim hrají levicová uskupení, s nimiž předstírají spojenectví, i přes vzájemné a každému zjevné nesmiřitelnosti ideologické. Sebevražedně idiotská je propalestinská kampaň LGBTQ+. A možná ještě idiotštější je agresivní antiizraelismus ultralevicových Židů, jako je šéf britské Zelené strany Zak Polanski nebo americký profesor Jeffrey Sachs, jehož lze v podcastech vyslechnout, že Izrael ztratil právo se bránit.

Významnou součástí kulturního džihádu je mohutné islámské financování propagace islámu na západních univerzitách splývající s antizápadním progresivismem převážné části pedagogických sborů. Finančním velmistrem je Katar, praktikující politiku dvou tváří. Na jedné straně hostí a financuje velitele teroristických organizací jako Hamás. Na druhé straně se prezentuje jako spojenec Západu. Tam provozuje strategii „měkkého“ džihádu (ideologické ovlivňování) ve školství, v médiích, v islámských organizacích a v investicích do islámských projektů. K začátku roku 2026 se americké ministerstvo školství dopočítalo dosavadních katarských darů a transakcí americkým univerzitám ve výši 6,6 miliard dolarů. Nákup pedagogů tomu říkají cynikové.

Zároveň Katar financuje v západních zemích rozprostření Muslimského bratrstva, což je globální džihádistická organizace zavázaná k radikalizaci muslimů a islamizaci světa, v této době obzvlášť zaostřená proti Západu. Paradoxně zakázaná v řadě muslimských zemí jako Emiráty, Bahrain, Egypt, Jordánsko. Evropské bezpečnostní složky, nejpodrobněji francouzské, v posledních několika letech odhalily masivní pronikání Muslimského bratrstva do správních institucí EU i některých členských států. Významným nástrojem katarského globálního vlivu je jeho TV Al-Džezíra. Katar tak kombinuje všechny strategie džihádu, od ozbrojené přes kulturní po lstivou.

Během týchž dvou desetiletí po 11. září 2001 se západní politická levice posunula do radikálního extrému, posilovaného společensky odstředivými programy jako DEI (diversity-equity-inclusion), dekolonizace dějin, negativizace samotné existence západní civilizace, antibělošký rasismus, dehonestace patrotismu a křesťanství, agresivní feminismus, vzestup vlivu LGBTQ+, relativizace hodnot a rovnost kultur, emoční zranitelnost jako důvod k umlčování, posuzování jednotlivců podle skupinové příslušnosti místo osobních kvalit. Konzervativní pravice z toho byla tak zkoprnělá, že se nezmohla na účinnou obranu. Každý její obranný pokus byl levicí klasifikován jako extremismus, rasismus, xenofobie, náckovství, a mnohdy i trestný čin.

Tak se mysl Západu ocitla v epidemii „parazitické mysli“, jejíž potenciálně smrtící účinky odhalil kanadský psycholog Gad Saad ve studii The Parasitic Mind, s podtitulem „Jak infikující ideje zabíjejí prostý rozum“. Ten je napadán „ideovými patogeny progresivistické ideologie působícími jako paraziti využívající psychické zranitelnosti a ochromující kritické mechanismy pro odhalování jejich falše. Takto ochořelou mysl pak přimějí k jejich dalšímu šíření a hájení parazita“.

Obdobně jako biologičtí paraziti umějí různé ideologie na svou stranu „přetáhnout lidské kognitivní a společenské instinkty a paralyzovat intelektuální imunitní systém“. Liberální společnost tak odzbrojují odebráním základních obranných prostředků, jimiž jsou svoboda slova, vědecké bádání, rozum a důkazy, intelektuální rozličnost, meritokracie, identita indivuální, ne skupinová.

Dokončení na straně 8

Mailing address: NOVINY P.O.Box 3335, REDFERN, NSW 2016 further information and advertisements rates http://noviny.20m.com old numbers are on https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney
Publisher Publisher and Editor-in-Chief: **Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD**, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail**:noviny.sydney@mail.com a nesemvamnoviny@gmail.com**. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU$ 99.99, a half year / na půlrok AUS$ 55.00. Evropa a Amerika AU$150 na rok včetně poštovného (noviny se tisknou každé druhé pondělí /printed every second Monday).

Pondělí 19. října
Demonstranti zablokovali Louvre
VW se chystá zmrazit mzdy do roku 2030
Uvažuje se o summitu Trumpa, Putina a Si Ťin-pchinga
V částech Paříže a některých městech je zákaz vycházení A Nizozemský premiér Jetten a jeho manžel budou mít potomka
Okamura slibuje rušení koncesionářských poplatků a přísnost na neziskovky
Ministerstvo zahraničí varuje Čechy ve Francii, aby se vyhýbali demonstracím
Macinka je proti finskému návrhu omezit cesty Rusů do EU A Babiš vyzval média, aby nemanipulovala veřejným míněním
U nás zamračený den, teplota kolem 10°C

Úterý 20. října
V Paříži, Lyonu a dalších městech je noční zákaz vycházení A Itálie zavádí tvrdá opatření, delikventi nedosáhnou na italské státní občanství
Ursula Von der Leyen představila Arktickou strategii Evropy A Šíří se fámy, že zemřel korejský diktátor Kim
TOP 09 naříká, že jí Grolichovi lidovci přebírají funkcionáře členy A Formace Praha sobě chce vyšoupnout ODS z pražské magistrátní rady
Veterán exsenátor Aschenbrenner vystoupil z ODS
Bezpečnostní rada projednala armádní koncepci
U nás zataženo, po poledni docela hezky

Středa 21. října
Zelenskyj navrhuje zmrazení fronty
CNN chce žalovat Trumpa za to, že její novináře nebere do letadla A Macron nepřímo kritizoval Trumpa a Netanjahua v souvislosti s nepokoji ve Francii
V západní části Sydney byli zadrženi čtyři muži z Blízkého východu poté, co „údajně“ zabili ovce a ukradli jehňata z farmy poblíž města Orange NJW.
Prokuratura prohledává kanceláře Patriotů pro Evropu
Prezident Pavel nebude vetovat návrh rozpočtu
Premiér Babiš chce jednat s bankami o hypotékách
Sněmovna umožnila snížit podpory v nezaměstnanosti
Praha obnovila cenový strop pro taxislužby s taxametrem
U nás mlhavo, občas sluníčko, teplota do 10°C

Čtvrtek 22. října
Macron obvinil ultralevici z rozněcování nepokojů
V Paříži trvá zákaz vycházení
Ve Vídni demonstrovalo 50 tisíc studentů
Prez. Pavel se v rozhovoru pro Bild vyslovil pro proměnu Evropy A Mandátový výbor bude projednávat nevhodné chování poslance Miroslava Ševčíka
Ministr Klempíř nedá peníze na oslavy 17. listopadu
Část chybějících peněz uhradí Jihočeský kraj
Daniel Vávra dostal cenu Ministerstva zahraničí za světový úspěch v oboru počítačových her
U nás ráno mlhavo, přes den vysvitlo sluníčko

Pátek 23. října
Francii čekají nové výtržnosti, nachystáno je 70 tisíc policistů a dokonce Terorista střílel na lidi v Paříži
V Emirátech je sejdou vyjednavači USA, Ruska a Ukrajiny
Netanjahu chystá obrovský zátah na Západním břehu
Koalice prosadila ve sněmovně jednání o koncesionářských poplatcích
ČT a ČRo vyhlásily na příští úterý stávku
Macinka by podpořil prezidenta Pavla jako vyjednavače EU o Ukrajině a Lidé přispívají na oslavy 17. listopadu na protest proti zrušení dotace
U nás dopoledne hezky, pak se zatáhlo, teplota pod 9 °C

Víkend 24. – 25. října
V sobotu 24.října byl v Sokole Sydney zorganizován velice úspěšný Česko-Slovenský bál
Vucic zřejmě prohrál srbské parlamentní volby
Také v Brazílii se volí prezident
Ve Francii pokračovaly výtržnosti, policie sebrala 1314 lidí A Systémy Starlink a Starshield obnovily na Ukrajině činnost
Velká demonstrace na Staroměstském náměstí podpořila ČT a ČRo a protesty byly v Brně a několik dalších městech
Ministerstvo zahraničí varuje před cestami do Saúdské Arábie A SPD bude řešit na celostátním grémiu neúspěch ve volbách
U nás hezká sobota, v neděli pršelo

Pondělí 26. října
USA podporují podle tisku Orbána na post generálního tajemníka OSN A EU pošle 4,9 mld eur Ukrajině
Norsko se ohradilo proti Trumpovým urážkám země
Bulharsko jde do druhého kola prezidentských voleb
Vláda prodloužila opatření proti zdražování benzínu
Opozice podává ústavnímu soudu námitku proti omezení pravomocí prezidenta
Příznivci STAN demonstrovali v Praze proti případné koalici s ODS A Spolek Milion chvilek popírá že by zveřejnil Babišovo telefonní číslo
U nás chladné počasí s náznakem sluníčka

Úterý 27. října
Rusko a Ukrajina uzavřely několikadenní příměří u města Olešky A Evropská komise chce posílit Frontex
Lídři Finska a Norska bezvýsledně jednali s Putinem
Na přidružené členství Kanady nepanuje v EU shoda
Ministr Klempíř vyhodí exředitele ČT Dvořáka z vedení fondu audiovize A Úřad ombudsmana nemá na platy
Dodávka obrněnců CV90 se posouvá na příští rok
V Praze jsou zástupci AfD, jednají na vládní úrovn
U nás krásný podzimní slunečný den

Středa 28. října
Den vzniku samostatného státu Československa.
Výsledek voleb v Izraeli není jasný, významně do nich zasáhli arabští voliči A Poražený brazilský exprezident Bolsonaro je s rodinou v Miami
EU nebude uvažovat o přidruženém členství Kanady
Ve Španelsku se srazily vysokorychlostní vlaky
Bílého lva dostala Janžurová, Čáslavská a Forman in memoriam, což jim určitě způsobilo obrovskou radost.
Republika je ohrožená - Andrej Babiš, ani Václav Klaus s. presidentu netleskali
V projevu varoval Petr Pavel před hrozbami zvenčí
Před Obecním domem hovořil Václav Klaus o chřadnoucí státnosti A Pokračovaly demonstrace proti převodu veřejnoprávních médií pod stát
U nás celkem hezky, až večer se rozpršelo

Čtvrtek 29. října
V arménském parlamentu se porvali poslanci
Světovou pozornost vyvolala účast arabských občanů v izraelských volbách
V satirickém pořadu BBC propírali Babiše
Po rozhovoru s evropskými prezidenty nařídil Putin odpálit zkušební jaderný nosič
Ministerstvo kultury má v rozpočtu dostat 19 miliard
Do Prahy přijel maďarský premiér Magyar
V Postoloprtech se našly pozůstatky Němců popravených po roce 1945 českými vojsky
Vědci asi zjistili, kde snad pramení ponorná řeka Punkva
U nás slunečný podzimní den

Pátek 30. října
Včera tragicky zemřela pracovnice české ambasády v Izraeli, srazilo auto, které najelo na chodník
V Polsku se v pátek vyostřil spor o ústavní soud, u jeho budovy zasahovala policie
Kriminalisté obvinili bývalou poslankyni za hnutí ANO Margitu Balaštíkovou kvůli podezření z ovlivňování kontrol zlínské krajské hygienické stanice.
Podzimní den

Víkend 31. října – 1. listopadu
Demonstrace pokračuji v Polsku, Švýcarsku, Francii i Německu, nikdo nikde se nezmiňuje , kdo to organizuje.
Polsky ústavní soud rozhodl, ze polské právo je nadřazeno právu Evropské unie. Od te doby se eurofederalisticti libtardi snaží podivnými způsoby obměnit složeni polského ústavního soudu.
Ukrajinský voják: Radši se vzdát než se nechat bít a ponižovat. A Zelenskyj nabídl Putinovi osobní schůzku v Turecku
Viktor Orbán kandidátem Washingtonu do čela OSN
Macinka už od dneška nepotřebuje Pavlův souhlas.
Na slavnostní vyhlášení letošních cen za mimořádný přínos kultuře, bez živého televizního přenosu a s omezeným počtem hostů, někteří laureáti nedorazili.
Neviditelný pes nepublikuje od čtvrtka krátké zprávy.

Britania

Vemte děti do nějakého dětského parku v Británistánu. Jen tam běhaj a masturbujou nahatý negramotný subsaharští migranti.
V komentářích na X se lidi ptají, kdy s tím vláda konečně něco udělá. Odpověď je nikdy. Importují divochy a pouští mezi lidi záměrně. Tohle je přesně to, co režim chce. Vraždy, znásilňování, rabování, ničení, chaos. Takový vyděšený občan pak právě volá po více slibech, více státu, více policie. A uniformovaní hnědoidi ho pak zatknou za rasismus a nenávistný projev.
Ne, tohle skončí, až se muži kolektivně rozhodnou, že to končí. A udělají krátký a nehezký proces jak s nájezdníky, tak s vlastizrádci, kteří to způsobili.
Co je v Britanistánu dneska, bude za pár dní dělnickou vládou okopírováno do Austrálie.

Mohammed Yaseen, člen skupiny, která v roce 2004 v Iráku unesla a zavraždila anglického inženýra Kena Bigleyho. Usekli mu hlavu, což pak pro velký úspěch mnohokrát zopakovali u dalších zajatců Islámského státu.
Posléze využil otevřené náruče paní Merkelove, ale jiní Iráčané ho poznali, protože se při vraždění rád natáčel na video. Odseděl si pět let, skočil do člunu a dorazil do Anglie. Tam napřeď dostal dva roky, ale po šesti měsících ho hodny soudce pustil, přes prohlášení bezpečnostních složek, že představuje trvalou hrozbu.
Mohammeda není možné deportovat do rodného Iráku, protože by se tam k němu příbuzní jeho obětí mohli chovat ošklivě.

Ukrajina

Také vysvětlení.
"Pokud v tom náhodou máte zmatek, tak tady je velmi jednoduché vysvětlení:
Ukrajinci vlastně neexistují protože jsou Rusové, (rozdíl v jazyku je asi stejný jako mezi angličtinou v Anglii a ve Skotsku) ale zároveň Ukrajinci zabíjejí ruskojazyčné Ukrajince, proto je třeba aby Rusové zabíjeli Ukrajince a aby připojili Ukrajinu k Rusku, neboť Ukrajina vlastně neexistuje, ale invaze do Československa '68 je ukrajinská chyba, neboť Brežněv byl Ukrajinec a proto byla ukrajinská, ale v '45 osvoboditelé byli Rusové, protože tehdy byla sovětská armáda ruská, neboť Stalin byl Gruzínec, ale to nevadí, protože to byl Sovětský svaz a ne Rusko, ale zároveň Rusko má nárok na bývalá území Sovětského svazu, protože Sovětský svaz byl vlastně Rusko, ale za Černobyl můžou Ukrajinci protože byl na Ukrajině.
Ukrajinští nacisté jsou vlastně ukrajinští národní hrdinové osvobozující Ukrajinu od Poláků a židu
Doufám, že jsem dobře vysvětlil."
Andrej Klobušník

Německo.

Historickou budovu Kehlsteinhaus (známou jako Orlí hnízdo) v bavorských Alpách zapálil podle vyšetřovatelů 33letý německý občan, který trpí psychickou nemocí.
K úmyslnému zapálení této památky došlo v noci z pátku na sobotu **23. října 2026**. Policie jméno pachatele z důvodu vyšetřování a jeho zdravotního stavu nezveřejnila. Asi nešťastný soudruh.

Australie

Dnes 26.10 jsme se dověděli že v :“***Residential home on Mark Street in Merrylands, western Sydney 22.March 2026: Large group of Muslim men crashed a local BBQ during Eid celebrations, sparked a violent brawl over pork, leaving several stabbed and bashed with poles.“***
Nevšiml jsem se, že by se tom v radiu , TV zmínili.

Francie

V Paříži potvrzuji záběry, že rabující se vracely z vykrádaných obchodu do policejních rad. Tedy provokatéři z policie rabovali, vedli k rabování ostatní.

Molotov koktej je z Finska.

Igor
V roku 1939 v bitke pri Kuhme fínski továrenskí robotníci vynašli najznámejšiu protitankovú zbraň na svete z fľaše od vodky, benzínu a dechtu – a pomenovali ju Molotovov koktail, aby sa vysmiali sovietskemu ministrovi zahraničných vecí.

Fínsko nemalo takmer žiadne protitankové zbrane, keď prišli sovietske tanky.
Celá fínska armáda mala 32 protitankových kanónov. Sovieti mali 6 000 tankov.

Fínsky vojak s puškou nedokázal zastaviť tank T-26. Fíni teda v štátnej liehovine v Rajamäki niečo vynašli.

Vzali 750 ml fľašu od vodky, naplnili ju benzínom, dechtom a etanolom a pridali dlhý látkový knôt. Decht spôsobil, že horiaca kvapalina sa prilepila na vetracie otvory motora. Bolo to jednoduché, lacné a smrteľné.

Vyrábali ju masovo – do jari 1940 sa vyrobilo 542 194 fliaš.

Ale prečo to nazývať koktailom?
Sovietsky minister zahraničných vecí Vjačeslav Molotov v rádiu vyhlásil, že sovietske bombardéry nebombardujú Fínsko, ale že „hádžu potravinové koše“ hladujúcim Fínom.

Fíni sa smiali v mraze -40 °C. Sovietske kazetové bomby nazývali „Molotovove chlebníky“.
A povedali: „Ak sú to chlebníky, tak toto je koktail, ktorý sa k nim hodí.“

V bitke pri Kuhmo a Kollaa fínske lyžiarske jednotky čakali v snehových jamách, keď prechádzali sovietske tanky.
Zapálili knôt a hodili fľašu na palubu motora. Decht sa prilepil. Motor sa zadusil. Tank horel.

Sedemnásťročné dievča z továrne menom Impi z Rajamäki uzatváralo 1 200 fliaš denne. Nikdy predtým nevidela tank, ale jej fľaše zničili 300 z nich.

Zbraň bola taká účinná, že ju skopírovali Sovieti, skopírovali ju Nemci a odvtedy ju používa každá armáda.
Nevzniklo v laboratóriu, ale vo fínskej liehovarníckej továrni ľuďmi, ktorí bránili svoje domovy.

Rok a miesto: 1939 – 1940, liehovarnícka továreň Rajamäki a Kuhmský front, Fínsko

Kauza Malinová má dvadsať rokov. Prokurátorka, ktorá ju stíhala, smeruje na ESĽP

Vyšetrovanie študentky trvalo sedem rokov.

Matúš Burčík a Peter Getting reportéri denníka SME
Útok na študentku Hedvigu Malinovú spred dvadsiatich rokov vyústil do vážnej politickej kauzy, ktorá sa potom vliekla dlhé roky.

Incident sa odohral 25. augusta 2006 v Nitre. Vtedy 23-ročnú študentku Univerzity Konštantína Filozofa, ktorá nebola verejne známa, napadli podľa jej slov dvaja skinheadi za to, že hovorila po maďarsky. Zbili ju a na blúzku jej napísali heslá Maďari za Dunaj a SK bez parazitov.

Stalo sa tak po nástupe prvej vlády Roberta Fica v koalícii s SNS Jána Slotu a HZDS Vladimíra Mečiara. Pre Slotove hanlivé výroky na adresu Maďarov čelila vláda kritike doma aj v zahraničí. Vzťahy s Maďarskom boli napäté, incidenty motivované nenávisťou pribúdali.

Aj preto útok na študentku vzbudil v auguste 2006 veľkú pozornosť a tlak verejnosti na jeho rýchle objasnenie.

V utorok 12. septembra, teda o osemnásť dní, oznamoval netradične závery vyšetrovania vtedajší minister vnútra Robert Kaliňák na spoločnej tlačovej besede s premiérom Ficom. Vyhlásil, že trestné stíhanie polícia zastavila, lebo zistila, že skutok sa nestal. Študentka Malinová si útok podľa Kaliňáka vymyslela.

Taký záver prišiel vláde vhod. Premiér Fico to následne prezentoval ako dôkaz, že kritika pre rozdúchavanie národnostných vášní je neoprávnená.

"Slovenská vláda je obviňovaná z vecí, ktoré sa nestali. Ba práve naopak, nielenže sa nestali, ale boli sfalšované a zmanipulované," vyhlásil.

Ďalej vyslovil zármutok nad tým, že vláda musí míňať veľa energie, aby vyvracala podvody a manipulácie. "A možno aj to, že nejaká dievčina nebola schopná urobiť skúšku, tak obetovala meno Slovenskej republiky, len preto, aby si zachránila svoju vlastnú kožu."

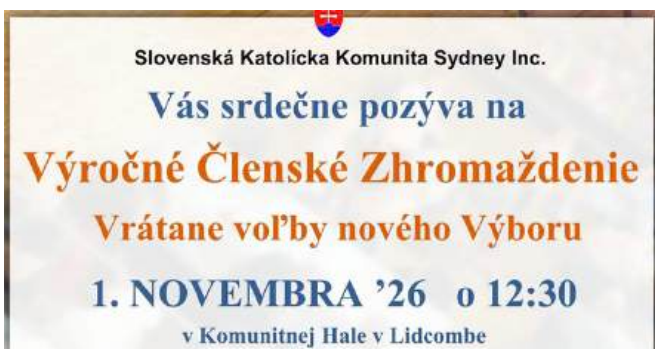
Polícia následne študentku Malinovú obvinila z krivej výpovede. Hrozil jej trest až päť rokov väzenia.

Vyšetrovanie, ktoré prevzala Generálna prokuratúra, trvalo sedem rokov. Sprevádzali ho nezrovnalosti a ukázalo sa, že viaceré z pôvodných záverov polície nesedia. Napokon išiel prípad do stratena.

Hedviga Malinová, po vydaji Žáková, po celý čas trvala na tom, že o útoku vypovedala pravdu. Dnes žije s rodinou v Maďarsku, kde prijala aj štátne občianstvo.

Od diania na Slovensku sa odstrihla. Na žiadosť redakcie o vyjadrenie v súvislosti s dvadsiatym výročím kauzy nereagovala. K prípadu sa už nechce vracať.

Čítajte viac: https://www.sme.sk/domov/c/kauza-malinova-ma-dvadsat-rokov-prokuratorka-ktora-ju-stihala-smeruje-na-eslp

Ceny ministerky kultúry za rok 2025 sú rozdané. Získali ich Jozef Benci či Divadlo Nová scéna

TASR 23.10.2026 - Ocenenie vyzdvihuje výnimočné umelecké výkony a prácu osobností, ktoré svojím pôsobením obohacujú kultúrne prostredie a prispievajú k uchovávaniu a rozvíjaniu kultúrnych hodnôt.

Ministerka kultúry Martina Šimkovičová (nominantka SNS) v piatok odovzdala Ceny ministerky kultúry za rok 2025, ktorými ocenila osobnosti za ich výnimočný prínos v oblasti umenia, ako aj za dlhodobý alebo celoživotný prínos v oblasti kultúry.

V kategórii Cena za výnimočný prínos v oblasti umenia bol ocenený operný spevák Jozef Benci. Informovala o tom riaditeľka odboru komunikácie ministerstva kultúry Petra Demková.

Cena ministerky kultúry je formou verejného uznania osobností, kolektívov a inštitúcií, ktorých umelecká tvorba, odborná činnosť a dlhoročné pôsobenie významne prispievajú k rozvoju slovenského kultúrneho života.

Ocenenie vyzdvihuje výnimočné umelecké výkony a prácu osobností, ktoré svojím pôsobením obohacujú kultúrne prostredie a prispievajú k uchovávaniu a rozvíjaniu kultúrnych hodnôt.

V kategórii Cena za výnimočný prínos v oblasti umenia bol ocenený operný spevák Jozef Benci. Ocenenie získal za mimoriadny talent, bas svetovej úrovne a za stvárnenie postavy Štelinu v opere Eugena Suchoňa „Krútňava“ v Národnom divadle Košice.

V kategórii Cena za dlhodobý alebo celoživotný prínos v oblasti kultúry si ocenenie prevzali Zrinka Stričevič Kovačevič za rozvoj medzinárodnej slovensko-chorvátskej kultúrnej, vedeckej, odbornej a pedagogickej spolupráce a za popularizáciu slovensko-chorvátskych kultúrnych a literárnych väzieb a reverend Dušan Tóth za celoživotný prínos v oblasti duchovného, kultúrneho a spoločenského života Slovákov žijúcich v Kanade.

Ocenenie získal aj Peter Koza za celoživotné umelecké šermiarske majstrovstvo a významný rozvoj historického šermu na Slovensku a v zahraničí, Gabriela Záhradníková za celoživotnú tvorbu v oblasti baletného umenia i Ján Kačala za celoživotný prínos v oblasti slovenskej jazykovedy, výskumu, kodifikácie a kultivovania súčasného slovenského jazyka.

Ocenená bola aj Beáta Drotárová za prínos v oblasti divadelného umenia a za rozhlasovú, televíznu a filmovú hereckú tvorbu a Divadlo Nová scéna za dlhoročný prínos divadelnej inštitúcie v oblasti kultúry a umenia a pri príležitosti 80. výročia založenia. Cenu prevzala generálna riaditeľka divadla Ingrid Fašiangová.

Každá cena je podľa Šimkovičovej poďakovaním za konkrétne dielo alebo prínos. „Je aj pripomenutím, že kultúra sa nezačína ani nekončí na javisku či v galérii. Žije v jazyku, ktorým sa prihovárame svojim deťom. V piesňach, ktoré poznáme od rodičov a starých rodičov. V príbehoch, v ktorých spoznávame vlastnú krajinu aj sami seba,“ dodala Šimkovičová.

Tajemstvo.

TASR 24.10.26 - Polícia zaistila niekoľko kilogramov bielej kryštalickej látky pred obchodom v Pezinku, bol to kryštalicky cukor čo si pani práve kúpila.

Národná protidrogová jednotka Prezídia Policajného zboru (PPZ) vykonáva v rámci akcie s krycím názvom KAUF procesné úkony v súvislosti s podozrením zo spáchania obzvlášť závažného zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami.
Čítajte viac: https://www.sme.sk/domov/c/policia-zaistila-niekolko-kilogramov-bielej-krystalickej-latky?

Chcem sa dať rozviesť,pán sudca!
Aký máte dôvod pani?
Bol mi neverný!
Ako to viete?
Zistila som, že naše deti nie sú jeho!

Irena Vlachová z Vyškova,

*1929

Zasnoubena s novinářem, který měl být po únoru 1948 komunisty zatčen, byl varován a utekl na západ.

Poté mu posílala tiskoviny např. tajný seznam právníků, kteří měli být komunisty perzekuováni. STB však na tento informační kanál přišla a zatkla některé její spolupracovníky.

Pokus o útěk přes hranice, cestou zabloudí a při návratu (je příliš špinavá) ji zatkne hlídka SNB.

Paměť národa: "V následujících dnech byla opakovaně bita až k mdlobám, ponižována (svlečena do naha)a donucena před STBáky tančit nahá, týrána, též přivedena před otevřené okno do světlíku a nucena k „sebevraždě“.

„Všechno začalo tím, že jsem v hale Pankráce musela projít špalírem zmlácených mužů. V Bartolomějské mne pak posadili za stůl a jeden z vyšetřujících seděl vedle mne a gumičkou s olověnými kuličkami mne cvrnkal do obličeje. Zařvali na mne, že se musím svléknout. Když jsem se k tomu neměla, tak ze mne ty šaty strhali a zabalili mě do deky, hodili mě na dřevěnou lavici a začali mě mlátit. Omdlela jsem."

„Několikrát mě polili vodou. Když jsem se trochu probrala, poručili mi kleknout na židli a mlátili mě do chodidel. Potom pustili gramofon a jeden ke mně přišel a začal se mnou tančit. Nemohla jsem na těch rozbolavělých nohou vůbec vstát, a tak jsem několikrát upadla. Oni se smáli, že prý si mysleli, že jsem lepší tanečnice."

Poté ji ztýranou deportovali zpět do věznice na Pankráci. Byla zbědovaná tak, že dostala zákaz svlékat se, aby ostatní vězenkyně, které výslechy teprve čekaly, nepropadly panice.

Soud: 25 let za velezradu a špionáž.

1951: utíká při práci venku a se spoluvězenkyní utíkají pěšky 11 dní, chyceny východoněmeckými pohraničníky. Dostává další 3 roky trestu navíc.

Propuštěna po 11 letech těžkého žaláře na amnestii v roce 1960."

Dožila v Nizozemí kam po okupaci Sovětským svazem (a následně KSČ schválenou jako bratrskou pomoc) emigrovala.

Ihned po sametové revoluci v roce 1989 Irena Vlachová podala na své tehdejší brutální mučitele z Bartolomějské trestní oznámení. „Ačkoli byli tenkrát ještě naživu, tak se nic a nic nestalo. Prostě to vypadalo jakoby to nikoho nezajímalo. Pravda je, že byli pod ochranou presidenta Havla."

Soudruh Grebeníček.

Soud se za ním chystal do nemocnice. K jednání s Aloisem Grebeníčkem už nikdy nedošlo.

Petr Skacel - iDnes

Čas odvál někdejší politickou moc. Syn Aloise Grebeníčka, dlouholetý předseda KSČM Miroslav Grebeníček, ztratil svůj někdejší politický vliv a komunistická strana se stala okrajovou silou české politiky. Slábne i společenská paměť. Právě proto nesmějí umlknout příběhy obětí uherskohradišťské věznice ani otázka, proč se muž obžalovaný z jejich mučení nikdy nedočkal rozsudku.

Dne 27. července 2003 zemřel ve věku 81 let Alois Grebeníček, bývalý vyšetřovatel Státní bezpečnosti. Odešel jako obžalovaný z brutálního mučení politických vězňů, aniž soud kdy rozhodl o jeho vině či nevině. Jeho případ dodnes patří k nejvýraznějším symbolům toho, jak obtížně se Česká republika po roce 1989 vyrovnávala se zločiny komunistického režimu.

Grebeníčkův život je plný paradoxů. Za druhé světové války byl zatčen gestapem a prošel nacistickými koncentračními tábory Osvětim a Buchenwald. Byl vyučený řezník. Po válce však vstoupil do Státní bezpečnosti a stal se součástí nového represivního aparátu komunistické moci.

Právě jeho působení v uherskohradišťské věznici se stalo předmětem trestního stíhání. Na přelomu čtyřicátých a padesátých let zde podle výpovědí bývalých politických vězňů docházelo při výsleších k brutálnímu násilí, bití obušky, kopání, psychickému teroru, mučení elektrickým proudem a k popravám.

Na podnět Konfederace politických vězňů začal případ po roce 1989 vyšetřovat Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Po letech dokazování, výsleších svědků a zpracování dvanácti znaleckých posudků podal státní zástupce v roce 1997 obžalobu.

Soudní řízení bylo zahájeno a hlavní líčení byla opakovaně nařizována. K projednání samotné obžaloby však nikdy nedošlo. Po téměř šest let se Alois Grebeníček z jednání pokaždé omlouval s odkazem na svůj zdravotní stav. Když měl stanout před soudem, býval hospitalizován. Justice nakonec připravovala i projednat případ přímo v nemocnici. Ani k tomu však nikdy nedošlo. Grebeníčkovi se před samotným jednáním ulevilo a opustil nemocnici. Dne 27. července 2003 Grebeníček zemřel a trestní stíhání bylo zastaveno. Rozsudek nikdy nepadl.

Pro bývalé politické vězně to byla bolestná zpráva. Desítky let čekali alespoň na morální zadostiučinění. Uherskohradišťská věznice však nepřipomíná jen jména obžalovaných vyšetřovatelů. Především připomíná lidi, kteří v jejích zdech trpěli a umírali.

Například Rudolfa Lenharda, který byl tak brutálně mučen, že jej k šibenici museli přinést na nosítkách. Byl oběšen 24. října 1950 na nádvoří věznice. Ve stejný den sdílel jeho osud i mladý ogar Antonín Jánošík a řada dalších.

Případ Aloise Grebeníčka už žádný světský soud neuzavře. Historie však nekončí rozsudkem ani jeho absencí. Končí až ve chvíli, kdy společnost přestane pamatovat.

Mimochodem.

Alois Grebeníček měl dva syny: **Miroslava** (nar. 1947), známého politika a dlouholetého předsedu KSČM, a **Milana** (1950–1994 který spáchal sebevraždu oběšením ve věku 43 let).

Film Klíček, který se nechal inspirovat osudem bývalého vyšetřovatele StB Aloise Grebeníčka, byl natočen v roce 2009.

Film Klíček je podle autorů výpovědí o brutálních praktikách komunistů. Tvůrci filmu chtějí upozornit na nebezpečí, které představuje současná KSČM.

Soudruh poslanec Miroslav Grebeníček, syn, pohrozil, že pokud bude jeho otec ve filmu ztvárněn ve špatném světle, bude je žalovat.

Přijde chlapík k doktorovi a stěžuje si. Pane doktore, něco s nim udělejte, já ho mam jako malý dítě! Chlapi, už mi s tím lezete na nervy, na velikosti přece nezáleží, jdete si za plentu, sestra se Vám na nej podívá! Sestra za chvíli vola. Pane doktore! fakt nekecal! Tři a pul kila!!!

Moudro o mužích:
Muž by měl být především finančně pohlednej.

Jižní Afrika kmen Xhosa

Honza Řecký

V roce 1856 patnáctiletá Nongqawuse, příslušnice kmene Xhosa v Jižní Africe, začala o sobě tvrdit, že se u řeky Gxarha, kde prala prádlo, setkala s duchy předků. Tvrdila, že jí slíbili, že vyženou evropské kolonizátory a dokonce přivedou mrtvé zpět k životu, ale aby tak učinili, museli lidé kmene Xhosa zničit veškerý svůj dobytek, opustit úrodu a zbavit se zásob potravin. Na oplátku předkové slíbili, že jim pošlou nová stáda a zajistí lidem bohatou úrodu.

Dívčin strýc, známý věštec Mhlakaza, začal její proroctví šířit a brzy dívce uvěřily tisíce lidí a poté i vlivní náčelníci. Na celém území Xhosů začalo masové zabíjení krav a zuřivé ničení úrody. Celkem bylo podle historických odhadů zabito přibližně 400 000 kusů dobytka a spáleno 90 % zásob potravin. Když bylo hotovo, Nongqawuse předpověděla, že v únoru 1857 se stane zázrak: slunce vyjde rudé, mrtví povstanou a Evropané zmizí.

Asi vás to překvapí, ale stanovený den uplynul, nic se nedělo a zázrak nepřišel. Protože drtivá většina rodin kmene neměla žádný dobytek ani obilí, začal strašlivý hladomor, který si podle různých odhadů vyžádal 40 000 až 50 000 životů, což byly čtyři pětiny kmene. Zbytek lidí zachránila potravinová pomoc od Britů. Nongqawuse sama katastrofu přežila, ale dál pak žila pod britskou ochranou a o desetiletí později zemřela.

V Perthu

V sobotu 3. října se v Perthu uskutečnil krajanský Táborák 2026, kterého se zúčastnila mimo jiné také velvyslankyně České republiky v Austrálii Jana Tyrer.

Velké poděkování patří výboru Asociace a všem dobrovolníkům za přípravu a organizaci této krásné akce. Navzdory nepříznivému počasí se Táborák těšil hojné účasti a nabídl příležitost k setkání české krajanské komunity.

Podobná setkání pomáhají udržovat české tradice, posilovat krajanské vazby a rozvíjet komunitního ducha i na druhé straně světa.

V nemocnici na první pomoc se dobelhá muž. Vypadá hrozně zuboženě. Teče mu krev z nosu, jedno ucho má natržené a schází mu několik zubů.
Ošetřovatelka vezme kartu a ptá se: „Ženatý?“
„Ale ne, povídá nešťastník, „to byla autonehoda.“

Manželé jsou po ulici.
„Všiml jsi si toho pána, co nás zdravil?“ zeptá se najednou manželka
„No jó, všiml, kdo to byl?“
„To byl ten, co si mě chtěl před dvaceti lety vzít.“
„Aha, tak proto on se na mě tak vděčně díval!“

Násilí, drogy a strašný řev

podrobnější připomínka statečného muže P. Václava Slavíčka na sv.Václava

Neděle 2. října 1949. Ve vysočinském městečku Světlá nad Sázavou vrcholí pouť, na náměstí a kolem kostela sv. Václava stojí kolotoče a maringotky. Je pár minut po poledni, když v kostele končí bohoslužba, při které kázal želivský opat Vít Tajovský a lidé a kněží vycházejí ven z chrámu. Za ministranty s pokladničkou a misálem jde rozesmátý opat Tajovský, přímo za opatem čouhá vysokým čelem student teologie Jan Zmrhal. Po opatově pravé straně jde mírně zachmuřený ledečský děkan Václav Slavíček a za ním vykukuje hlava Josefa Toufara, faráře v Číhošti, s letně opálenou tváří a prošedivělými skráněmi. Z přihlížejících v té chvíli vykoukne místní fotograf a celou situaci vyfotí. Prudký střih: Za pět měsíců se tito muži „setkají“ ve valdických kobkách, kde budou surově trýzněni příslušníky Instruktážní skupiny Státní bezpečnosti. Josef Toufar bude zavražděn. Opat Tajovský valdické kobky přežije a bude odsouzen na 20 let kriminálu. Bohoslovec Zmrhal bude tvrdě vyslýchán a po roce věznění bez obvinění propuštěn. A děkan Slavíček ve Valdicích při mučení zešílí a bude dál vláčen po psychiatrických ústavech a lágrech.
podrobně v textu:
https://www.lidovky.cz/orientace/cihostsky-zazrak-komuniste-proces-valdice-toufar-vaclav-slavicek.A260927_102225_ln-orientace_lval?
https://www.lidovky.cz/orientace/cihostsky-zazrak-komuniste-proces-valdice-toufar-vaclav-slavicek.A260927_102225_ln-orientace_lval?

Manželka říká kamarádce: „S manželem žijeme v naprosté harmonii. Všechno je nádherné, žádné hádky, úplná idylka. A to všechno jen díky tomu, že dělám přesně to, co mi radí denní horoskop." Manžel říká kamarádovi: „U nás doma je klid, protože se moje žena rozhodla žít podle horoskopu a přihlásila se k odběru newsletteru. Jakmile jsem to zjistil, naboural jsem se jí do mailu a ten horoskop jí píšu sám."

Bramborový paradox

je matematický výpočet, který má poněkud nelogický výsledek. Příklad zní takto: "Máte 100 kg brambor, které obsahují 99 % vody. Poté je necháte oschnout, aby obsahovaly 98 % vody. Jaká je jejich aktuální hmotnost?" Překvapivá odpověď je 50 kg.

Zde je řešení: Pokud jsou brambory složeny z 99 % vody, suchá hmota tvoří 1 %. To znamená, že 100 kg brambor obsahuje 1 kg suché hmoty, která zůstává nezměněna, protože se odpařuje pouze voda. Pokud chceme snížit podíl vody na 98 %, musí pevná hmota tvořit 2 % celkové hmotnosti brambor. Tento požadovaný poměr 2:98 odpovídá poměru 1:49. Protože pevná hmota stále váží 1 kg, musíme snížit hmotnost vody na 49 kg. Výsledným paradoxem tedy je, že malá změna procenta vody vede k masivní změně celkové hmotnosti.

Tuto úvahu zveřejnil matematik David J. Darling v Univerzální knize matematiky. Skutečné hmotnostní poměry jsou však poněkud odlišné. Surové brambory s dužinou a slupkou obsahují přibližně 80 % vody a po šesti měsících skladování ztrácejí mezi 6 a 15 % své původní hmotnosti, tedy odpařením 7,2 až 18 % původního obsahu vody. Tento paradox lze formulovat také pomocí vodních melounů, které obsahují alespoň 91,45 % vody. Tykev vosková má dokonce 96,10 procent, neoloupaná okurka 95,23 a oloupaná 96,73 %.

Zajímavosti. Víte,že….

…každý stroj s Windows má unikátní šmírovací číslo: neskryje jej přeinstalace ani VPN. GDID je 64bitové číslo s prefixem „g:“, které přidělují servery Microsoftu.
Windows jeho hodnotu ukládají do registru jako LID v části *IdentityCRL\ExtendedProperties*, přičemž se unikátní identifikátor nemění ani při aktualizacích systému. Nové číslo obdrží pouze nová čistá instalace Windows. VPN tak sice spolehlivě skryla samotnou komunikaci, nezakryla však identifikátor GDID před Microsoftem.

Šťastný důchodce

Příběh, kterému se snad ani nechce věřit.
Sedmdesátiletý důchodce hledal na sociální síti lásku a ozvala se mu rovnou americká filmová hvězda Sandra Bullock. Hvězda psala česky.
Psala mu, že ho miluje a chce s ním žít, jen teď potřebuje nějaké finance. Bývalý řidič autobusu jí uvěřil natolik, že prodal i svůj dům, aby jí mohl posílat peníze. Postupně hvězdě poslal 6 milionů korun

https://cnn.iprima.cz/videa/senior-z-prahy-hledal-na-socialni-siti-vztah-napalila-ho-falesna-sandra-bullock

Přijede Karel do malého města, kde je jen jeden hotel a jak na potvoru jsou všechny pokoje obsazené. Bylo jedenáct večer, a tak to Karel přeci jen zkouší: „Pane recepční, přeci tu musíte mít alespoň jeden volný pokoj, nebo alespoň volné lůžko...“

„No, vlastně tu mám jeden dvoják, na kterém je jen jeden pán, který by určitě rád platil jen polovinu. Ale abych pravdu řekl, nevím, jestli Vám to za to bude stát, protože ten pán strašně chrápe. Dokonce si na to stěžovalo už několik hostů z okolních pokojů.“

„Nevadí, já to beru, lepší než nic.“

Druhý den ráno jde Karel do hotelové restaurace krásně do růžova vyspaný a recepční se ho ptá: „Tak co, bylo to s tím ochrapou bez problémů?“

„No jasně. Zatrhl jsem mu to chrápání raz dva.“

„A jak jste to dokázal?“

„No, když jsem tam přišel, byl už v posteli a chrápal. Tak jsem mu dal pusu na tvář a řekl: „Dobrou noc, brouku. A on pak celou noc seděl na posteli a hlídal mě!“

McDonald

Rachael Cox

McDonald's prohrál soudní spor s kuchařem Jamiem Oliverem, který dokázal, že jídlo, které prodávají, je nevhodné k lidské spotřebě, protože je vysoce toxické.

Kuchař Jamie Oliver vyhrál soudní spor proti největšímu fastfoodovému řetězci na světě.

Oliver ukazuje, jak se vyrábějí hamburgery.

Podle Olivera se tučné kusy masa „omyjí“ hydroxidem amonným a poté se použijí jako náplň do hamburgerových karbanátků. Televizní moderátor tvrdí, že již před tímto procesem bylo toto maso nevhodné k lidské spotřebě.

Oliver, radikální aktivista a šéfkuchař, který bojuje proti potravinářskému průmyslu, říká: „Mluvíme o mase, které se prodává jako psí žrádlo a poté se podává lidem. Kromě kvality masa je hydroxid amonný škodlivý pro zdraví.“ Oliver tento proces nazývá „procesem růžového slizu“.

Který rozumný člověk by dal dítěti do úst kus masa namočeného v hydroxidu amonném?

Tohle je možná ještě šílenější, než jsem si myslel

V rámci další iniciativy Oliver předvedl, jak se vyrábějí kuřecí nugety: Poté, co jsou vybrány „nejlepší části“, je zbytek – tuk, kůže, chrupavky, oči, kosti, hlava, nohy – podroben mechanickému separačnímu procesu zvanému „Canica“ – eufemismus používaný potravinářskými inženýry. Tato krvavě růžová pasta, která je zbavena zápachu, bělená, osvěžena a znovu obarvena, se poté obalí v mouce a smaží se ve fritovacím oleji. Obvykle se smaží v částečně hydrogenovaných olejích – jinými slovy v toxických látkách.

Potravinářský průmysl používá hydroxid amonný jako antimikrobiální látku, což umožňuje společnosti McDonald's používat ve svých hamburgerech maso, které není vhodné k lidské spotřebě. Ještě více znepokojující je však skutečnost, že tyto látky na bázi amoniaku a vodíku jsou v globálním potravinářském průmyslu považovány za „legální složky výrobního procesu“, a to se souhlasem zdravotnických úřadů. V důsledku toho se spotřebitelé nikdy nedozví, jaké látky se v jejich jídle nacházejí.

Rozvášněný dav se pokusil násilím vniknout v pátek večer do Sněmovny

Novinky – dříve Rudé Právo -24.10.2026 - Několik desítek lidí se pokusilo násilím vniknout do budovy Poslanecké sněmovny, kdy jim v tomto museli zabránit policisté ze Speciální pořádkové jednotky, nikdo nebyl zadržen a situaci se podařilo uklidnit,“ sdělila Novinkám mluvčí policie Eva Kropáčová. Skandovali tam hesla jako „Máme toho dost“, nebo různé vzkazy ministru kultury Oto Klempířovi: „Oto, vylez“ nebo „Platíme tě z našich daní“. Právě Klempíř rušení poplatků, na němž se shodla vládní koalice, připravil.

Recepis No.712

Smažený chleba s vejci

8 krajíců staršího chleba (čerstvej moc saje)
4 vejce
80 ml mléka
100 g nastrouhaného sýra
1 lžičku plnotučné hořčice
1 menší stroužek česneku
sůl podle chuti
čerstvě mletý pepř
špetku sladké papriky
trochu majoránky nebo pažitky
olej nebo máslo na opékání
na ozdobu : kyselé okurky, rajčata , jarní cibulku, kečup nebo hořčici podle chuti

Do větší misky rozklepněte vejce. Metličkou důkladně rozšlehejte. Vmíchejte hortici , rozetřený česnek , přidejte jemně nastrouhaný sýr , Přidejte: sůl, pepř, sladkou papriku, trochu majoránky nebo pažitky.
Se solí zacházejte opatrně, protože sýr může být už sám o sobě slaný.
Každý krajíc ponořte do vaječné směsi. Chleba je vhodné použít ztvrdlý, jinak se rozmočí. Nechte ho nasáknout z obou stran, ale nenechávejte ho ve směsi příliš dlouho.
Smažte s obou stran

Theranos.

Příběh Elizabeth Holmes a její společnosti Theranos je dodnes považován za největší byznysové divadlo v dějinách Silicon Valley. Mladá studentka tvrdila, že vyvinula revoluční přístroj „Edison“, který dokáže z jediné kapky krve z prstu odhalit stovky nemocí.

Jejímu charismatu propadl celý svět – od nejbohatších rodin Ameriky až po bývalé ministry. Hodnota firmy vyletěla na astronomických 9 miliard dolarů (v přepočtu přes 200 miliard Kč). Jenže celé to byla jedna obří technologická lež.

Přístroje nefungovaly, dávaly náhodné výsledky, které ohrožovaly životy pacientů, a firma na tajných prezentacích používala upravené stroje od běžné konkurence.

Podfuk po letech odhalil investigativní novinář z Wall Street Journal. Elizabeth byla obviněna ze spiknutí a masivních podvodů a federální soud v Kalifornii ji poslal natvrdo na 11 let do vězení.

Osvobozování

Tatínek vběhl do dveří a křičel: “Tady je hlídka! Tady je hlídka!” Hned ho postřelili. Mně bylo sedm let, skříně byly prostřílené, okna pryč a sousedův dům hořel. Do rána odvedli devatenáct mužů. Mamince pak řekli, ať se nebojí, že se brzy vrátí. Nevrátil se ani jeden.

Tatínek vběhl do dveří a křičel:

“Tady je hlídka! Tady je hlídka!”

Hned ho postřelili.

Mně bylo sedm let, skříně byly prostřílené, okna pryč a sousedův dům hořel.

Do rána odvedli devatenáct mužů.

Mamince pak řekli, ať se nebojí, že se brzy vrátí.

Nevrátil se ani jeden.

Ten den byl jako každý jiný

Narodila jsem se 17. října 1937 v Zákřově u Olomouce jako Zdeňka Oherová.

Byla jsem nejstarší ze tří dětí. Tatínek Oldřich pracoval v zemědělství, v zimě v lese nebo rozvážel chleba z Tršic. Maminka Marie se starala o domácnost.

Ke konci války se u nás skrývala židovská rodina Wolfových: Bertold, Růžena, Otto a Felicitas. Já jako dítě jsem o nich vůbec nevěděla. Ve dne nevycházeli, až v noci se šli nadýchat vzduchu.

Kdyby je někdo našel, zemřeli bychom všichni.

Dne 18. dubna 1945 večer měl tatínek hlídku. Vběhl do vesnice a volal, aby lidé zhasli a šli spát, že se něco děje.

Pak začal křik, střelba a “Hurá! Hurá!”

Kozáci zapálili sousedovu chalupu. Tatínek vletěl domů a křičel:

“Tady je hlídka!”

Postřelili ho.

Skříně jsme měli prostřílené, šaty také. Okna byla rozbitá. Kdyby maminka na posteli jen trochu zvedla hlavu, zabili by ji.

Chytal už i náš štít.

Kozáci rabovali domy, byli opilí a agresivní. Muže zavřeli u sousedů. Měli prý lístek se jmény, ale ten se ztratil.

Nakonec potřebovali hlavně počet.

Devatenáct mužů.

Ráno je vedli kolem našeho domu. Tatínek už nemohl jít, byl raněný, tak ho hodili na vůz.

Ráno vedli muže kolem našeho domu.

Maminka sundávala dřevěné okenice a viděla je v dvojstupu. Tatínek už nemohl jít. Byl raněný.

Nějaký Ulma musel zapřáhnout koně a tatínka na vůz vhodili.

Nepropustili ho, i když byl postřelený.

Odvezli ho s ostatními do Velkého Újezdu.

My jsme o nich nevěděli nic.

Maminka se hned druhý den šla ptát, kde jsou. Řekli jí jen, ať se nebojí, že se za chvíli vrátí.

Nevrátili se.

Těch mužů bylo devatenáct. Byli mezi nimi Oldřich Ohera, můj tatínek, Jan Ohera, Josef Marek, Drahomír Marek, Antonín Glier, Miroslav Závodník, Jaroslav Závodník, Josef Calábek, František Švarc, Vladimír Švarc, Jan Plánička, Vlastimil Bém, Otto Wolf, Klement Přikryl, Jan Pazdera, Josef Jahn, František Švec, Josef Musil a Jaroslav Žák.

Mezi nimi byl i Otto Wolf.

Ten Otto, který se se svou rodinou skrýval během války. Psával si deník. Ani při mučení neprozradil, kde jsou jeho rodiče a kdo jim pomáhal.

Muže ve Velkém Újezdě vyslýchali a krutě týrali. Pak je 20. dubna 1945 naložili na nákladní auto a odvezli do lesa u samoty Kyjanice.

Tam je zastřelili ranou do týla.

Potom je naházeli do malé dřevařské boudy, polili benzinem a zapálili.

Později se zjistilo, že všichni měli polámané stehenní kosti. Někteří po výstřelu ještě nebyli mrtví.

O tom jsme tehdy nevěděli.

Místo bylo hlídané až do osvobození. Nikdo se tam nesměl přiblížit.

A vesnice mezitím žila ve strachu dál.

Kozáci se vrátili i další den. Nestačilo jim, že horní část Zákřova vyrabovali. Přijeli si pro další věci.

Postříleli prasata. Řezník Pospíšil musel u nás vařit vodu a prasata spařit. Maminka musela dát bílé plachty, každou půlku prasete do nich zabalili a odvezli.

Měli jsme víno v bečce. Snesli ho dolů a maminka se musela napít, aby viděli, jestli není otrávené.

Pak všechno naložili a odvezli pryč.

Neměli jsme co dát do pusy. Maminka podojila krávu a mléko bylo jediné naše živobytí.

Jednou na ni jeden z nich mířil revolverem.

Ptal se: “Kdo to tam udělal?”

Maminka řekla:

“Jak v noci stříleli.”

On řekl: “Mamka, lžeš!”

Stála tam a on jí mířil na hlavu. Já se sestrou jsme stály každá z jedné strany.

Pak z cesty vyšel jiný voják, chytil maminku, hodil ji na schody a toho s revolverem odstrčil.

Řekl:

“To my jsme udělali.”

Tím ji zachránil.

Kdyby to neudělal, nebyly bychom tu ani my.

Horní část Zákřova byla po tragédii skoro bez mužů.

Říkali jsme tomu vesnice vdov.

Všude vládl strach. Když se ještě střílelo, schovali jsme se ve sklepě u Marků. Bylo tam asi osm rodin i s dětmi. Přespávali jsme tam.

Až po válce vyšlo najevo, co se mužům stalo.

Pohřeb se konal 14. května 1945. Přišli lidé ze širokého okolí.

Všech devatenáct těl bylo v jedné rakvi.

Posbírali zbytky jejich těl a uložili je do společného hrobu na hřbitově v Tršicích.

Maminka to nesla hrozně.

Byla víc nemocná než zdravá. Ležela, byla moc nemocná.

Mně bylo sedm let a dětství se tím rozlomilo.

Bála jsem se chodit do školy do Lazniček. Když jsem viděla vojáky, utíkala jsem přes pole pryč. Každý zvuk mi připadal jako střelba.

Maminka už se nikdy nevdala.

Musela se starat o hospodářství sama, s námi dětmi. Pomáhali i sousedé, ale práce bylo pořád dost. Nenastoupila jsem ani do učení, musela jsem zůstat doma s maminkou, protože mě potřebovala.

V roce 1956 jsem se provdala za Josefa Calábka.

Jeho otec byl také zavražděn u Kyjanice.

V roce 1959 jsme společně vstoupili do nově založeného družstva a já tam pracovala až do důchodu.

V padesátých letech proběhl soud s některými viníky zákřovské tragédie. Josef Geppert a Josef Hykade byli odsouzeni k smrti a popraveni. Bedřich Hodulík dostal doživotí, ale v roce 1961 byl propuštěn na amnestii.

Pozůstalí u soudu byli.

Ale žádný rozsudek už nemohl vrátit otce dětem, muže ženám a syny matkám.

Dodnes se snažím, aby se na Zákřov nezapomnělo.

Každý rok se u nás koná pietní vzpomínka a jednou za pět let průvod na Kyjanici, na místo, kde byli muži zavražděni.

Jsem ráda, že příběh mého tatínka znají moje děti, moje vnoučata i pravnoučata.

Na Zákřov nedám dopustit, i když se k němu vážou nejbolestnější vzpomínky mého života.

Když dnes sleduji utrpení lidí na Ukrajině, říkám si pořád totéž:

Nejvíc to vždycky odnesou obyčejní chudí lidé.

Tady tehdy ani nebyla válka tak, jak si ji lidé představují. Jen přešla fronta.

A přesto jsme si zkusili tolik, že to v člověku zůstane na celý život.

Kde Lenin chytil syfilis

a jak bolševici zabili geniálního lékaře, aby utajili diagnózu „vůdce“

Valentyna Pavlyuk

Dnes vás čeká skutečný detektivní příběh s prvky filmu pro dospělé. Dozvíte se, v čem ve skutečnosti spočívala „superschopnost“ hlavního sovětského superhrdiny a vůdce panteonu SSSR. Kreml se tuto pravdu snažil sto let skrývat. Ale „Historie pro dospělé“ shromáždila nezpochybnitelné důkazy.

Jako každý klasický detektivní příběh začíná i tento jednou smrtí. Mimořádně záhadnou smrtí Vladimira Iljiče Lenina. Během posledních tří let života proměnila nemoc všemocného rudého imperátora v živou mrtvolu.

Oficiální diagnóza zněla: ateroskleróza cév způsobená jejich předčasným opotřebením. Jenže taková diagnóza neexistuje v žádné lékařské příručce. Neexistovala ani před sto lety!

Oficiální dokumenty o Leninově nemoci zůstávají dodnes utajené. Dnes už však lze s velkou jistotou říci, že právě Leninova záhadná nemoc fakticky vedla k revoluci, rudému teroru i vzniku SSSR.

O Leninově nemoci se začalo mluvit v roce 1921. Během záchvatů náhle ochrnoval a ztrácel řeč. Od května 1922 až do smrti byli u něj neustále tři lékaři, kteří detailně zapisovali, co Lenin jí, s kým se setkává a jak se cítí. Je zvláštní, že v této čtyřsetstránkové zdravotní dokumentaci není ani jedna diagnóza nebo byť jen domněnka o ní.

Kupodivu lékaři pacienta číslo jedna v Sovětském svazu nebyli nijak slavní ani autoritativní. Jediným skutečně významným lékařem, který Iljiče vyšetřoval, byl Vladimir Bechtěrev. Byl tvrdohlavý a neústupný. A plánoval o svém nejslavnějším pacientovi promluvit na mezinárodní neurologické konferenci.

Představte si: jeho jménem je pojmenováno 47 stavů, nemocí a symptomů — rekord, který dodnes nikdo nepřekonal. Na konferenci však nikdy nedorazil. Den před odjezdem byl otráven arsenem. Sovětské úřady se o okolnosti smrti světově proslulého vědce nijak nezajímaly.

Přímo doma mu z těla vyňali mozek a ostatky ještě téhož dne spálili.

Mluvit o detailech Leninovy nemoci bylo zakázáno. Pro lékařskou komunitu však nešlo o žádné velké tajemství. Jaképak tajemství, když tři specialisté na léčbu syfilidy léčí pacienta léky proti syfilidě?

Významní tehdejší lékaři s přístupem do nejvyšších kruhů o Leninově syfilidě vůbec nepochybovali. Například nositel Nobelovy ceny Ivan Pavlov — ten samý, známý svými pokusy na psech.

Britská historička Helen Rappaportová objevila v archivu Kolumbijské univerzity v New Yorku záznam soukromého rozhovoru Pavlova v Paříži. Svému kolegovi tehdy údajně řekl:
„Revoluci provedl šílenec se syfilidou v mozku.“

Syfilida byla vlastně jedinou věcí, která Lenina spojovala s lidem. Byla to „lidová nemoc“. V některých regionech tehdejšího Ruského impéria jí trpělo až 40 % obyvatelstva. Problém bolševiků nespočíval jen v tom, že velký vůdce proletářů a údajně vzorný manžel chytil ostudnou nemoc. Horší bylo, že právě syfilida způsobovala ty vlastnosti — nebo spíše symptomy — které byly považovány za Leninovu výjimečnost.

Dnes mohou historici s velkou pravděpodobností určit, kdy se Lenin syfilidou nakazil. Naděžda Krupská si vedla mimořádně podrobné paměti. V dubnu 1903 popsala specifickou červenou vyrážku u svého manžela. Právě taková se objevuje ve druhém stadiu nemoci — od šesti týdnů do šesti měsíců po nakažení.

Jen několik měsíců předtím Lenin bez manželky odjel do Paříže přednášet budoucím revolucionářům. Cesta mu přinesla mimořádné potěšení. Natolik, že začal hledat způsob, jak se tam přestěhovat. A o několik let později to skutečně udělal — společně s Krupskou, Zinověvem a Kameněvem.

Leninovi se zalíbil bohémský pařížský život. Přes den sedával v kavárně Closerie des Lilas na bulváru Montparnasse, hrál šachy se známými básníky, například s Guillaumem Apollinairem. Jediný žák slavného malíře Paula Cézanna — Émile Bernard — nakreslil Iljičův portrét přímo v této kavárně.

Lenin se nevyhýbal ani nočnímu životu. Už po jeho nástupu k moci našli francouzští novináři prostitutky, které budoucí vůdce proletariátu navštěvoval. Měl dokonce oblíbený nevěstinec s výhledem na Národní knihovnu.

„Lenin měl temnou sexuální stránku. Bavil se s prostitutkami nejen v Paříži. Jeden francouzský zdroj tvrdí, že prostitutky navštěvoval už během studií. O otázce Leninovy syfilidy se diskutuje dlouho, ale nemyslím si, že by se jí někdo věnoval tak důkladně jako já,“ říká Helen Rappaportová.

Docela se to rozchází s oficiální biografií Iljiče, že? Přesto tomu lze s velkou pravděpodobností věřit. O Leninových milostných dobrodružstvích v Paříži totiž mluví více zdrojů.

Americký spisovatel francouzského původu Julien Green, který za války žil poblíž Closerie des Lilas, shromáždil řadu vzpomínek Leninových známých. Od ruského emigrantského malíře Ivičeva se dozvěděl, že Iljič byl údajně v lásce nenasytný. Malíř dokonce ukázal dopis údajně od Lenina, kde se mluvilo o jeho románku s mladou Pařížankou.

Spisovatel a orientalista Franz Toussaint vzpomínal, jak se s Leninem a Pierrem Vabrem procházel Lucemburskou zahradou. Nikdy prý nemluvili o politice — pouze o ženách.

Ve stejné době vyšla v Paříži kniha jisté Elisabeth de K., která tvrdila, že v letech 1905–1906 měla s budoucím vůdcem proletariátu milostný poměr.

Zamilovaná Krupská přehlížela manželovy aféry. Smířlivě přijala dokonce i jeho skutečný a veřejně známý vztah s Inessou Armandovou. Co ji však opravdu znepokojovalo, byl Leninův zdravotní stav. Psala, že se Iljič stává stále nervóznějším, trpí prudkými výkyvy nálad a náhlými záchvaty vzteku.

Mimochodem, právě tyto symptomy jsou u syfilidy velmi časté. Bolševici je však považovali za revoluční zápal.

Lenin ve svých dopisech do vlasti vyzýval k aktivnímu teroru. Požadoval ozbrojit lid bombami a mladé revolucionáře nabádal k útokům na policisty a k polévání strážníků kyselinou.

Po revoluci, když se dostal k moci, získaly jeho záchvaty vzteku až manický charakter. Na zasedání politbyra mohl začít křičet:
„Tu svini je třeba zastřelit!“
A o půl hodiny později nadšeně vychvalovat schopnosti téhož člověka.

Jeho záchvaty zuřivosti měly nyní katastrofální následky.

Vymýšlí koncentrační tábory pro nespolehlivé osoby. Navrhuje brát rodinné příslušníky vojenských specialistů Rudé armády jako rukojmí. Na jeho příkaz vznikají „zátarasové oddíly“ kulometčíků, kteří mají střelbou do zad nutit vojáky k útoku. Spiklence a „kolísající“ nařizuje popravovat bez soudu. V depeších píše otevřeně:
„Je nutné kruté vyhlazování.“

Syfilida postupně mění imperátora-samovládce v sadistického psychopata.

A moc v jeho rukou je prakticky absolutní. Dokonce i zasedání Sovnarkomu — sovětské vlády — jsou jen formalitou. Po dlouhých debatách lidových komisařů Lenin jednoduše oznámí své rozhodnutí a všichni je musí schválit bez ohledu na argumenty.

Na konci roku 1921 už i soudruhům z partaje dochází, že Lenin ztrácí kontakt s realitou. Zatímco po celém Sovětském svazu umírá hladem 40 milionů lidí, on je posedlý myšlenkou orat půdu elektřinou. Nařizuje okamžitě převést zbrojní továrny na výrobu elektrických pluhů, jejichž prototypy byly za obrovské peníze zakoupeny v Německu.

Nikdo si netroufne upozornit ho, že v žádné sovětské vesnici není elektřina, aby bylo možné elektrický pluh používat, a že obyčejný traktor je stokrát levnější.

Na jaře 1922 dostává Lenin první záchvaty. Náhle ztrácí vědomí a po probuzení nemůže mluvit. Po dvaceti letech od nákazy syfilida vážně poškodila jeho mozek.

Lékaři provedou test na syfilidu až v květnu — po první mrtvici. Výsledky jsou z oficiální zdravotní dokumentace odstraněny. V terminálním stadiu nemoci už ale pacientovi nelze pomoci.

Přesto Lenin v roce 1922 se závažným poškozením mozku stále řídí stát. Vystupuje na stranickém sjezdu, aktivně píše články, ve kterých označuje stále více lidí za nepřátele lidu, a vydává dekrety.

Krátce před mrtvicí nařizuje zahájit represe proti duchovenstvu a zabavit církevní cennosti. V létě požaduje bez vysvětlení zatknout a vyhostit ze Sovětského svazu stovky představitelů inteligence.

Poloviční šílenec se syfilidou sotva dokáže adekvátně posuzovat vlastní činy, ale ze všech sil se snaží udržet moc.

Od řízení státu ho odstavují až na podzim, kdy už není schopen chápat obsah dokumentů. Na jednom ze zasedání Sovnarkomu několikrát po sobě čte stejnou stránku a plete slova.

A ani poté se Lenin nechce vzdát moci. Diktuje slavný „dopis sjezdu“, ve kterém tvrdě kritizuje všechny možné nástupce. Zdůrazňuje, že nikdo nedokáže nahradit jeho — skutečného vůdce strany.

I po druhé mrtvici, téměř ochrnutý a němý, se pokouší odjet z Gorki na zasedání politbyra do Kremlu. Po tomto incidentu je kolem něj zvýšen počet strážných, aby už bývalé soudruhy nerušil — a hlavně aby se sovětský lid nedozvěděl pravdu o jeho stavu.

Oficiálně stále stojí v čele SSSR. Ve skutečnosti však opuštěný umírá na dače.

Právě tehdy začíná kampaň vytvářející z Lenina nového sovětského superhrdinu. Píší se o něm dětské příběhy, písně a básně, vydává se oficiální biografie připomínající životy svatých. Je jmenován předsedou Kominterny a získává desítky čestných titulů v profesích, které nikdy nevykonával — čestný obuvník, čestný voják Rudé armády, čestný rytec.

Samostatným žánrem oslav je jmenování Lenina čestným předsedou nejrůznějších sjezdů — od pracovníků papírenského průmyslu po milovníky dámy.

Aby mohl být Leninův kult definitivně upevněn, bylo nutné jeho nemoc za každou cenu utajit. Když tedy 21. ledna 1924 zemřel, jeho tělo nebylo převezeno do Moskvy — tam by bylo těžké udržet tajemství.

Pitva proběhla přímo v kuchyni dači v Gorkách. Byl přivezen i lékařský konziliář — celkem 11 lidí. Zatímco kolem sídla stálo třicet ozbrojených lotyšských střelců, lékaři sepisovali závěr o příčině smrti.

Dvě hodiny trvala pitva, další dvě hodiny jednání členů politbyra. Oficiální příčina smrti byla lékařům v Kremlu oznámena telefonicky.

Tak vznikla unikátní diagnóza, která se nikdy předtím ani potom u nikoho neobjevila.

K balzamování se Lenin dostal až 56 dní po smrti — tělo už bylo v rozkladu. Přesto bylo stále vhodné pro dokončení tvorby sovětské ikony.

Nahnilá mrtvola šíleného syfilitika se proměnila v ostatky „světce“, který údajně přinesl na zem nové komunistické království. A slogan „živější než všichni živí“ ho povýšil téměř na úroveň Ježíše Krista.

Naděžda Krupská (Leninova manželka) mluví k pionýrům:
„Milé děti, všichni víte, jak moc měl soudruh Lenin rád lidi a obzvlášť děti. Vyprávěla jsem vám už, jak se jednou v noci v exilu holil u otevřeného okna břitvou? Kolem šel malý chlapec, opřel se o parapet a zvědavě se na soudruha Lenina díval. Lenin se na něj laskavě podíval, dál si ostřil břitvu o řemen, namydlil se, oholil se, břitvu otřel, složil ji do pouzdra a chlapce pohladil po vlasech.“
Jeden z pionýrů se přihlásí: „A v čem spočívá ta dobrota, soudružko Krupská?“
„No vidíš, chlapče! Vždyť mu tou břitvou mohl klidně podříznout krk!“

K tomuto se hodí starý sovětský vtip. Lenin měl daču ve vsi Gorky. Vesnické děti vběhnou do chalupy a křičí: “Tati, my jsme viděli Lenina!” “A co dělal?” “Holil se! Břitvou!” “A co vám řekl?” “Vypadněte, parchanti!” “To je tak hodný člověk! Vždyť vás mohl klidně podřezat!”

A slepci v Česku budou stávkovat neb nechtějí pracovat od nevidím do nevidím …

Dokončení z první strany

Tak se dál věří v potřebu a užitečnost masivní islámské imigrace i přes viditelné důkazy, jakou je pro společnost zátěží a nebezpečím. Kvantita vzdělání se pořád pokládá za automaticky blahodárnou, i když nejparazitnější ideje se rodí na univerzitách. Pohlaví je zaručeně „sociální konstrukt“ bez ohledu na biologickou realitu. Utlačovaní jsou automaticky dobří, upřímní a oprávnění, utlačovatelé zlí. Nebílé rasy nemohou být rasistické. Běloši jsou rasisté i nevědomky. Progresivní organizace jsou automaticky dobromyslné, konzervativní zlomyslné. Západ je odpovědný za všechna historická zla. Míru se dosahuje ústupky, i když nám nepřítel hrozí zabitím. Cenzura internetu je vylepšená svoboda projevu. Tolerance musí tolerovat i netoleranci.

A podobné. Potkáváme ty Saadovy parazitní patogeny na každém kroku. A jak se v nich vyžíváme. Nevyvrátí nám je ani jejich zjevná nelogičnost, iracionálost, ani stovky protidůkazů. Nenecháme si je zpochybňovat nějakou disidentskou chátrou. Posílíme si je uzákoněním a institučním donucováním, trestáním, pokutami, vyhazovy, ostrakizací. Poznáváme se?

A ještě – mále bychom už zapomněli – šestnáctimilionový nárůdek ovládá devítimiliardovou planetu, je zdrojem všeho zla, a Amerika si bez jeho příkazů ani nepšoukne. Tak hrrrr na ně, už se to zase smí.

To vše se schoulilo společně pod střechu neomarximu, jehož stěžejním principem je neustálé rozdělování společnosti na skupiny perzekvované a perzekvující. A zde došlo k zásadní přesmyčce: Židé, do té doby v liberálně levicové klasifikaci řazení do menšin perzekvovaných, jsou překlasifikováni do bělošské většiny perzekvující – imperialistické, kolonizátorské, kapitalistické. Naopak islám, po staletí perzekvující, se stal perzekvovaným a tudíž pro progresivní levici spojencem proti společnému nepříteli, demokratickému kapitalismu. Ze Západu se stala úrodná půda pro tisíciletou islámskou nenávist k Židům. V této parazitní epidemii se k té nenávisti přidávají i někteří křesťané, třebaže jim džihád slibuje, že přijdou druzí na řadu. V Africe křesťané už na řadě jsou, jako v Pandžábu hinduisté, v jižním Thajsku buddhisté, v Sýrii Drúzové. Jak učí historická zkušenost, útok na Židy je vždy útokem na svobodu a nikdy nezůstává jen u Židů.

Hamásský útok 7. října tak na Západě spadl do záští rozorané živné půdy. Nepřátelé Židů se z něj roztelili blahem, zparazitovaná západní mysl se rozechvěla obdivem. Hamásnící ještě nepřestávali vraždit a na Západě už se organizovaly protesty proti izraelské odvetě, která ještě nezačala. „Jsme Hamás“ oznamovaly plakáty amerických studentů.

Anti-izraelismus se stal oprávněným odbojem proti utlačovatelům, palestinismus novou přezdívkou starodávného džihádu kryjícího se plakátem boje za lidská práva. V heslech „od řeky po moře“ a „globalizovat intifadu“ splynul antisionismus s klasickým antisemitismem. Z beder Západu spadl pocit viny za holocaust. „Židi do plynu,“ ozývalo se v Sydney sotva den po zahájení hamáského útoku. Další den následovaly Toronto, Montreal, Londýn, New York. Ne všude, pravda, hned do plynu, někde jen do toho moře, o němž polovina skandujících nevěděla, kde je a jak se jmenuje.

Dodatečně se potvrzuje, že demonstrace nebyly tak úplně „spontánní“, jak se zpočátku tvrdilo, nýbrž globálně koordinovány. Jejich plánování začalo už před útokem Hamásu mobilizací informační sítě organizací jako Students for Justice in Palestine, Palestine Action, BDS, evropské organizace muslimské mládeže, výbory pro solidaritu s Palestinou. V Sydney Palestine Action na Facebooku oznamovala nazítřejší demonstraci 6 hodin po zahájení útoku Hamásu. Druhý den „plnou solidaritu s palestinským odbojem“ vyhlásila Columbia University. Zároveň celostátní americký výbor Students for Justice in Palestine vyhlásil operaci Hámásu za „historické vítězství palestinského odboje“ a vyzýval „do zbraně“.

K dispozici demonstrantům byly ihned plakáty a billboardy, mnohde se stejnými designy a hesly. Pozdější analýzy 4,5 milionů postů na X/Twitteru potvrdily koordinaci 11 organizujících skupin, některé přímo napojené na Muslimské bratrstvo a jeho globální informační síť. Spontánně se už přidávala jen parazitními patogeny zhypnotizovaná pokroková mládež.

Speciální kapitolou je chování západních médií, která z převážné části přebírala údaje Hamásu nekonfrontované zároveň s údaji Izraelskými nebo nezávislými. Od počátku izraelské odvety na Gazu se tón zpráv rychle změnil z „Hamás masakruje Izraelce“, na „Izrael vraždí v Gaze děti a působí tam hladomor.“ Vedle nepochybně skutečných ztrát životů si média vychutnávala výmysly. Těch „500 mrtvých v Izraelem vybombardované nemocnici“ se nakonec vysvětlilo jako 50 mrtvých na parkovišti zasaženém chybnou střelou Hamásu. „Podvýživou vychrtlé dítě“, jehož fotografie hypnotizovala západní veřejnost z titulních starn světových médií, ve skutečnosti trpělo dlouhodobou svalovou atrofií. Korektury nenápadně zmíněny až dlouho poté, co první zveřejnění inspirovala svět k antiižidovské hysterii. Podobně nenápadná byla letos v říjnu zpráva OSN, že žádné hladovění, z něhož byl Izrael tři roky viněn, se v Gaze nekonalo.

Jednostranně protiizraelský přístup postupně přebírala většina západních vlád s výjimkou USA, Německa, Maďarska a Česka. Irsko, Španělsko, Norsko a Slovinsko vyhlásily na Izrael bojkot a do roka uznaly stát Palestinu. V dalším roce se Británie, Portugalsko, Francie, Belgie, Lucembursko, Malta předháněly v uznávání státu ovládaného teroristickou organizací, s chartou, jejíž součástí je povinnost zničit stát sousední.

Tři roky poté, v té slavné české „okurkové sezóně“, která je jen přezdívkou novinářské lenosti nakouknout do širého světa, se v něm děje toto:

Dav 70 tisíc Afrických junáků vtrhává na území Španělska (tedy EU a NATO) a jeho loupení, násilí a vandalismu čelí dlouho jen 200 policistů a teprve po týdnu se přidává tisícovka vojáků. Bez sebemenší pomoci spojenců, ač jde o napadení členského státu. Invazi předcházelo rozhodnutí španělské vlády legalizovat pobyt téměř milionu ilegálních imigrantů.

Berlínská policie zjišťuje, že jí chybí čtvrtina personálu, kterou nemůže zaplnit, neboť téměř polovina uchazečů nejeví minimální znalosti německé gramatiky a pravopisu. Německá armáda, plánující mohutné posílení, rozeslala nabídky vojenské kariéry 298 tisícům jinochů. Odpovědělo 38 tisíc, testem základní způsobilosti prošlo 530.

Německý federální úřad pro imigraci BAMF napočítal 8,6 milionů neevropských imigrantů a jejich potomků, většinou bez pracovní kvalifikace, zatěžující státní kasu roční částkou 145 miliard eur.

Belgický ministr vnitra vyhlásil „stav národního ohrožení“ po letošních 66 pouličních přestřelkách a ozbrojeném přepadu policejní stanice. Drogový byznys v Antverpách řídí několik velitelů Hamásu, identifikovaných gazanskými imigranty.

Itálie zjišťuje, že většina ilegální imigrace je řízena z Německa a přijíždí na lodích vlastněných německými nevládními organizacemi pod německou vlajkou.

Evropská komise odmítla zaregistrovat jako občanskou iniciativu návrh zákona „Save Europe Act“ žádajícího zastavení neevropské imigrace a finanční podpory imigrantů, který podepsalo 600 tisíc evropských občanů, takže jeho autoři nemohou pokračovat k získání milionu podpisů a návrh nebude moci být předložen parlamentu. Komise vysvětlila, že návrh je „nekompatibilní se základními hodnotami EU a s její Chartou základních práv“.

Francouzská ultralevicová strana La France Insoumise, která je v sondážích druhém místě, nastínila program vytvoření „Nové Francie“, jaká by „reflektovala její současné demografické a kulturní reality a zahodila pohádku o věčné Francii založené na společných předcích, která nikdy neexistovala“. „Rasistickou ideologickou bitvu jste prohráli, neboť třetina Fancouzů už má imigrantské prvky“, vzkázala jedna její poslankyně v médích.

Evropská komise vyřadila z registrace organizací konzervativní think-tank MCC Brussels, který analyzuje totalitní aspekty EU a jehož ředitelem je anglo-maďarský profesor sociologie Fank Furedi.

Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe (OIDAC), hlásí prudký vzestup útoků na křestanské objekty na průměrných 40 měsíčně.

A pak že okurky. Ta naše blažená nevědomá pohoděnka.

Mezitím v Americe ta spontánně se přidávající mládež, s myslí infikovanou islamo-marxistickými parazitními patogeny, ji teď překvapivě a krkolomným tempem mění, když Evropu už změnila. První šok připravil Zohran Mamdani neuvěřitelně zvolený za starostu města, které je z 40 procent katolicko-židovské, s jen 5 procenty muslimů. I přes jeho komunistickou a anti-israelskou rétoriku ho volila třetina Židů a třetina katolíků. Islamo-marxista podpořen většinovou populací protestantskou a ateistickou. Infekce parazitním narativem jako řemen.

Nákaza přezdívaná „Mamdani effect“ se šíří po celých Spojených státech, jak v primárkách Demokratické strany vítězí ultralevicová americká mládež vedle marxistických muslimů. Mamdani je pro ně perfektní model pochodu institucemi pod lákavým plakátem socialismu k islámské „identitě. Ultralevicové křídlo zvané Democratic Socialists of America (DSA), které se z okrajové skupinky rozrostlo na 100 tisíc členů, postavilo do voleb 150 kadidtů. Z nich 38 už v okurkové sezóně zvítězilo. Stejných 36 orohrálo. Dalších 80 to ještě čeká.

Jestli Amerika ze svých myslí fofrem ty parazitní patogeny islamofilního neomarxismu nevytřepe, listopadové volby do Kongresu by mohly být mezníkem třetím a možná konečným. Pak se i vám možná zasteskne po tom starém chaotickém narcisovi. A bude vám to houby platné.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **$99.99** přímo do **banky ANZ**,
na náš účet, **ale dejte nám vědět**!
B e j s a k :
BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Anežka Vojvodič.		- $50.00
Václav & Anna Mervart	.	- $50.00
Susan B		- $300.00

CO BUDE

Volume 6 Issue 022 (712) **MUSÍME SI POMÁHAT** **November– Listopad**

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnbost v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly**: 0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeecscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**
Restaurace otevřena:
• Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba) a • Neděle: 12:00–15:00
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na **slovakcommunitysydney.com** alebo info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley,Qld.,caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinator (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody $30.- Data: 1.6., 19.7.,16.8.2026
Rezervace zapotřebí.,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)
)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region**,** Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.
6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm
Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 2.listopadu Léta Páně 2026

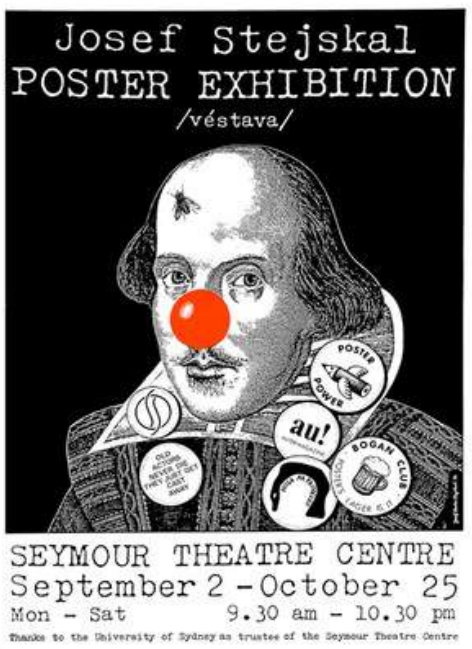

Pepča Stejskal

Narozen v roce 1945 v Kroměříži. Po studiích vystřídal různá zaměstnání: kopáč kanálů, regulátor toku řeky Moravy, propagátor zemědělské literatury,
kulisák (Divadlo Večerní Brno), závozník, později řidič (ČSAD, Divadlo na provázku), správce univerzitní tělocvičny (na Údolní v Brně).
Byl spoluzakladatelem neosurrealistické skupiny Vatennés (spolu s Pavlem Řezníčkem, Josefem Trunečkou a Václavem Lamrem).
a redaktorem Intermagazinu au! (spolu s Arnoštem Goldflamem a Ivanem Nádvorníkem).
Po úspěšné výstavě na VUT byl na příkaz vyšších mocností propuštěn z Divadla na provázku.
Posudek Městského odboru kultury zněl: „Dílo Pepči S. je přímým útokem na politiku Strany a vlády ČSSR.”
V roce 1978 preventivně odešel do australské Sydney.
Pracoval v knihovně státu New South Wales, neboť jak známo, i Casanova byl knihovníkem.
A jak řekl Bolek Polívka: „Pepča má rád knihy a knihy mají rády Pepču.“
Navzdory velké vzdálenosti mezi Austrálií a střední Evropou, vzájemné vztahy s jeho dětmi a nejbližšími přáteli vydržely.
Další spolupráce, takřka na všech frontách, stále úspěšně pokračuje.

Účast na skupinových výstavách:
Dům umění, Brno
Dům pánů z Kunštátu, Brno
Galerie mladých, Brno
Galerie pod krokodýlem, Brno
Fakultní nemocnice v Bohunicích, Brno
Městské divadlo Brno *(Křížovnická škola)*
Hradec Králové, Bratislava, Milán, Sydney...

Samostatné výstavy:
Galerie Pod podloubím, Olomouc *(výstava byla za 3 dny z rozhodnutí úřadů uzavřena)*
VUT, Brno *(výstava za 2 dny úředně uzavřena, tzv. Putovní výstava, která doputovala až na tehdejší KV KSČ)*
Seymour Theatre Centre, Sydney
Kabinet múz - HaDivadlo, Brno
Divadlo Husa na provázku, Brno
Kavárna Švanda, Brno
Divadlo Bolka Polívky, Brno

František Lederer

Dnes si připomínáme narození amerického divadelního a filmového herce českého původu...

Francis Lederer, nar. 6.11.1899 Praha, Rakousko-Uhersko, zem. 25.5. 2000 (100 let) Palm Springs, California, USA

Francis Lederer, vlastním jménem František Lederer, znám také pod jménem Franz Lederer, se narodil do židovské rodiny obchodníka s kůží Josefa Lederera a jeho ženy, obchodnice Růženy Ledererové, rozené Rosa Ornstein. Do jeho rodiny patřil bratr Pavel, který zemřel již v první světové válce. A bratr Rudolf, který se po rozvodu rodičů odstěhoval s matkou do Los Angeles. V roce 1914 narukoval do první světové války, kde bojoval za rakousko-uherské císařství. Po válce pracoval nějaký čas jako doručovatel obchodního domu v Praze. Nakonec v roce 1918 vystudoval Akademii dramatických umění v Praze.

S hraním začínal s lidmi, se který odjel na turné a cestoval po celé střední Evropě. Po návratu pracoval částečně jako komparzista pro divadlo a chodil na hodiny hraní Romana Reinhardta. Na divadelních prknech debutoval jako učeň v Novém německém divadle, v divadelním představení „Hořící srdce“. V následujících letech často působil v Německu a zahájil tam svou Evropskou divadelní kariéru. Cestoval po své vlasti a střední Evropě a proslavil se jako idol v divadlech v Československu, Maďarsku, Rakousku a Německu.

Koncem dvacátých let dvacátého století byl přiveden k filmu německou herečkou Henny Porten a jejím manželem, Wilhelmem von Kaufmannem, který byl producentem. Stal se jednou z nejpopulárnějších německých filmových hvězd, ještě než se naučil mluvit anglicky. V roce 1928 debutoval ve filmovém průmyslu filmem ZUFLUCHT. V příštích několika letech se objevil v dalších třinácti filmových produkcích a ke své kariéře přidal dva vrcholy. Poté odešel do Anglie a USA k divadelnímu angažmá.

Se zhoršující se politickou situací v Evropě se rozhodl zůstat ve Spojených státech. V roce 1934 se zapojil do odvrácení se od války a založil Světovou mírovou federaci. V roce 1939 se stal občanem USA. Přestože se nikdy neobjevil v české kinematografii a u nás byl především znám jen jako divadelní herec, domníváme se, že si právem zaslouží malé připomenutí.

Vydělané peníze z herectví investoval do nemovitostí a vydělal jmění v oblasti Canoga Park v Kalifornii. Byl jedním ze zakladatelů Americké národní akademie múzických umění v Los Angeles a Mezinárodní akademie múzických umění ve Washingtonu, DC. Pořádal herecké semináře. Dvacet pět let působil jako čestný starosta Canoga Park v Kalifornii. Byl také občanským aktivistou a pomáhal rozvíjet umění, vzdělávání, muzea a galerie ve své komunitě. Působil v představenstvu Amerického národního divadla a akademie, a stal se ředitelem Americké národní akademie múzických umění. Působil v místních a losangeleských občanských věcech, filantropii a politice. Působil jako komisař pro rekreaci a parky ve městě Los Angeles, získal ocenění za své úsilí o zkrášlení města a po nějakou dobu byl čestným starostou Canoga Parku. V roce 2000 byl rakouskou vládou poctěn Čestným křížem za vědu a umění první třídy.

František Lederer byl třikrát ženatý. Jeho první manželkou byla česká hudebnice Ada Nejedlá. Po patnáctiletém manželství se rozvedli. Druhou jeho manželkou se stala mexická herečka a tanečnice Margo, vlastním jménem María Marguerita Guadalupe Teresa Estela Bolado Castilla y O'Donnell, později známá jako Margo Albert. Ani toto manželství nevydrželo a po tříletém soužití došlo k rozvodu. Jeho třetí manželkou byla Marion Eleanor Irvine, se kterou byl ženat až do své smrti. Americký herec českého původu zemřel 25. května 2000 ve věku sta let. Je pohřben na hřbitově Forest Lawn Cemetery v Cathedral City v Kalifornii.

Trochenbrod

Josef Furchetle

Na světě existují města, která byla během holokaustu zničena tak důkladně, že dnes už téměř nic nesvědčí o tom, že vůbec kdy existovala. Žádné budovy. Žádné ulice. Žádná komunita. Na většině map ani jejich název. Pouze vzpomínka, kterou si uchovává hrstka lidí, jimž se podařilo uniknout – a až tito lidé odejdou, vzpomínka odejde s nimi.

Gerald Bernstein je jedním z těchto lidí.

Narodil se v městečku jménem Trochenbrod – známém také jako Sofievka – na území dnešní Ukrajiny. Bylo to pozoruhodné místo. Zcela židovské, zcela samosprávné, malá zemědělská a obchodní komunita, která existovala již přes sto let. Všichni v Trochenbrodu byli Židé. Řezník, učitel, lékař, rolník. Byly tam synagogy, školy a knihovna. Děti si hrály na ulicích. Rodiny se scházely o šabatu. Podle všech svědectví těch, kteří tam žili, to bylo skutečné, živé a hluboce lidské místo.

Na konci roku 1942 už neexistovalo.

Nacisté a jejich kolaboranti zavraždili prakticky celé obyvatelstvo Trochenbrodu v sérii masakrů v letech 1941 a 1942. Tisíce lidí – celá komunita, celý způsob života – byly vyhlazeny během několika měsíců. Po válce nebylo město nikdy znovu vybudováno. Místo opět zarostlo lesem. Dnes tam téměř nic není. Pár pamětních kamenů. Tráva. Stromy. Ticho.

Gerald byl ještě malé dítě, když válka začala. Jeho rodina si brzy uvědomila, že to, co se chystá, bude mít katastrofální následky. Učinili rozhodnutí, které jim zachránilo život – ukryli se.

Místní nežidovská rodina souhlasila, že jim poskytne útočiště. V nacisty okupované Ukrajině to byl čin mimořádné odvahy, protože ukrývání Židů se trestalo smrtí – a to nejen pro toho, kdo je ukrýval, ale pro celou jeho rodinu. Trest byl nastaven tak, aby pomoc znemožnil. Většina lidí, kteří stáli před touto volbou, se rozhodla nepomáhat. Tato rodina se rozhodla jinak.

Gerald, jeho matka a zbytek jejich skupiny – celkem deset lidí – se společně skrývali celé roky. Žili v utajení, ve strachu, s vědomím, že odhalení znamená smrt. Mlčeli, když bylo třeba mlčet. Stěhovali se, když se museli přestěhovat. Přežívali díky jakémukoli jídlu, které jim bylo možné tajně přinést.

Celé roky.

V oblasti, kde byla celá jejich komunita kolem nich systematicky vyvražďována, přežilo deset lidí v úkrytu díky tomu, že jedna nežidovská rodina usoudila, že lidský život má větší cenu než jejich vlastní bezpečnost.

Na konci léta 1944 sovětská armáda tuto oblast osvobodila a rodina vylezla z úkrytu. Všech deset přežilo. Byli to jediní přeživší z jejich širší rodiny.

Následovala dlouhá a matoucí cesta, kterou muselo absolvovat tolik přeživších – tábory pro vysídlené osoby, hledání země, která by je přijala, a bolestivý proces budování nového života z ničeho. Geraldova matka se nakonec znovu vdala, a to v táboře pro vysídlené osoby v Německu. Strýc v Americe – Samuel Katz – se postaral o sponzorování imigrace rodiny do Spojených států.

V roce 1947 přijel Gerald do New Yorku. Byl to teenager. Anglicky uměl jen málo. Vyrostl v městečku, které již neexistovalo, přežil válku, která zabila téměř všechny, koho znal, a nyní stál v jednom z největších měst světa a snažil se přijít na to, jak začít.

Podařilo se mu to.

Usadil se v Columbusu v Ohiu. Dokončil střední školu. Získal titul v oboru biologie na Ohio State University a poté titul v oboru farmacie. V roce 1959 se oženil s Evou Bekesovou, maďarskou přeživší holokaustu. Společně si vybudovali život, vychovali děti a zapustili kořeny v zemi, která je přijala.

Po celá desetiletí Gerald téměř nemluvil o tom, odkud pochází ani co všechno přežil. To nebylo nic neobvyklého. Generace přeživších většinou mlčela – kvůli bolesti, z touhy chránit své děti, z vyčerpání příběhem, který svět nebyl vždy připraven vyslechnout.

Pak, v říjnu 2022, mu Geraldova dcera Deborah položila otázku. Strávila roky tím, že skládala dohromady dostatek informací o jeho příběhu, aby ho mohla sdílet na školách a při komunitních akcích – zatímco Gerald tiše seděl v publiku. Chtěla to však slyšet jeho vlastními slovy. Zeptala se ho, zda by byl ochoten nahrát svou výpověď pro iniciativu „Holocaust Survivor Testimony Initiative“ nadace USC Shoah Foundation – naléhavou snahu zachytit příběhy posledních žijících přeživších, než odejdou.

Gerald souhlasil.

Seděl v nahrávacím studiu v Los Angeles, které bylo navrženo tak, aby vypadalo a působilo jako obývací pokoj – útulně, bez spěchu, bezpečně. A mluvil více než pět hodin.

Mluvil o Trochenbrodě. Popisoval ulice, lidi, rytmus života ve městě, které dnes existuje už jen ve vzpomínkách těch několika málo lidí, kteří tam žili. Mluvil o skrývání se. Mluvil o příjezdu do Ameriky. Mluvil o budování nového života.

A vyprávěl o své matce – o ženě, která ho udržela naživu navzdory všemu, která učinila každé rozhodnutí, které bylo třeba učinit, a která držela rodinu pohromadě během let skrývání, strachu a ztrát. Pokaždé, když o ní mluvil, sevřelo se mu hrdlo. I po všech těch desetiletích, po všem, co vybudoval a čím se stal, byly ty emoce stále přítomné – bezprostřední, neoslabené, stejně živé jako v den, kdy zemřela.

Nadace USC Shoah Foundation trvale uchová jeho svědectví ve svém archivu vizuální historie – po boku svědectví dalších 52 000 svědků a přeživších. Bude použito ve vzdělávacích materiálech a budou k němu mít přístup miliony lidí.

Někde v tom archivu muž z města, které již neexistuje, říká světu, že to bylo skutečné. Že ti lidé byli skuteční. Že žili, milovali a měli svůj význam.

Právě to šel Gerald Bernstein do toho nahrávacího studia říct.

A teď to už nikdy nebude zapomenuto.

Jak jsem dostal poslední pomazání...

Ross Hedvíček

Když jsem byl v nemocnici během svého annus horribilis tak mne asi po dvou týdnech v nemocnici převezli do jiné nemocnice na dlouhodobou péči (co je zdvořile označení pro pacienty na umření) kde už jsem na pokoji nebyl sám, ale bylo to pro dva pacienty, pokoj byl rozděleny závěsem od stropu, když přišla návštěva tak si to odhrnula, neviděli jsme se, ale pořád slyšeli.

Mým spolunocležníkem byl starší pan, asi 85 let, jménem Richard Wright, a byl značně dotlučený hlavně v obličeji, půlku tváře měl jednu velkou modrou podlitinu a zbytek těla taky. Údajně se mu to stalo, když jel na té koloběžce pro seniory/důchodce a myslel si, že na tom sjede i že schodů kdesi v parku a spadl na těch kamenných schodech. A byl věčně nasraný na celý svět.

A dědek měl jak manželku, tak i milenku a obě dvě s ním tedy zacházely jako s hadrem. Při návštěvách se střídaly, milenka chtěla většinou peníze, manželka to měla asi už obšlápnuté. Jeho milenka byla většinou velice agresivní (někdy to byla i zábava poslouchat, někdy ne) a došlo to tak daleko, že ta osmdesátiletá milenka dědouška Richarda, který se stejně sotva mohl pohnout a z postele slézt, začala regulérně fackovat plesk-plesk-plesk, protože asi nechtěl pustit groš.

To už bylo na mne moc, sice jsem ani já nemohl z postele slézt, ale poslal jsem svou manželku, která u mne držela hlídku, aby šla na chodbu, našla hlavní zdravotní sestru a řekla ji, že tu návštěva fackuje pacienta, ať přijde zasáhnout. Zdravotní sestra se dostavila, obrovská tlustá černoška asi jako Aretha Franklin, milenku-důchodkyni bez problémů vytáhla na chodbu (všechno jsme slyšeli) a řekla ji, ať se ztratí a už tam nechodí. Bába se chtěla hádat, tak tahle zdravotní sestra hlasitě zavolala na jinou sestru, ať zavolá policii a důchodkyně se ztratila.

Thank you! pravil Richard naším směrem přes závěs u postele. You welcomed zahalekali jsme.

Nevím, zda to bylo oznámeno i jeho manželce, ale ta se začala objevovat skoro každý den a to byla taky pěkně otravná ženská. Po jejich návštěvách si dědoušek Richard celé noci naříkal Já už chci umřít a dělal různé zvuky a mačkal morfinove tlačítko, případně shazoval telefon že stolečku u postele vždy přišla nějaká noční služba, velice zdvořile mu dělala kázání a chvilku byl klid. Hodinku maximálně. Později jsem požádal o přemístění na jiný pokoj a bylo mi vyhověno.

Ale ještě předtím než mne přemístili jednoho dne dopoledne manželka zrovna přijela a seděla v nohou u mě postele, takže odhrnutým závěsem viděla na brblajícího Richarda a najednou mi říká: On se ten dědek tam chce oběsit!

Odhrnul jsem závěs na mě straně a opravdu, důchodce s tváří namalovanou do fialová jako Indián v Outlaw Josey Wales měl šňůru od telefonu a šňůru od toho přivolávače na přivolávání sester omotanou okolo krku a ještě se úmyslně skutálel z postele, aby se mu ty dvojité oprátky zařízly do krku. Manželka už věděla, co má dělat a utíkala hledat vrchní sestru. Bába-traktor doběhla poklusem, téměř ty dveře vyrazila, rozhrnula závěs a hlasem hromovým vzkřikla tu blbou americkou otázku ARE YOU OK? jako by nebylo i úplně blbému jasné, co se tam právě děje. Dědka chcipacka asi jen jednou rukou vytáhla zpátky na postel a odmotala šňůry z jeho krku a pak teprve na našem pokoji začaly procesí. Behem hodiny se tam vystřídalo tolik zdravotních sester ale i doktoru, že jsem ani nevěděl, že měli vsichnu službu. Hned potom přijeli policajti a policajtky s téma velkýma pistolena na opasků nad těmi velkymy zadky, takže jsou nakřivo. Jedna z nich nám přišla poděkovat, že jsme zavolali pomoc pravil jsem, že je to manželčina zásluha.

Hned potom dojela jeho rodina a těch bylo tolik, že snad museli jet nějakým autobusem, i sourozenci a stoleté tetičky a i jejich rodinný farář. No bylo rušno.

Za chvíli se objevil jiný kněz a ptal se mne, zda jsem catholic Yes sir, I am today pravil jsem ponuré. Nemocnice z toho asi byla najednou vyděšená a svolávala všechny svaté i faráře a kněze. Ten můj kněz se jmenoval Richard Ciegalis že St.Charles Borromeo Church, zhruba mého věku a od té doby jsem si s ním povídal mnoho dnů, co jsem tam byl, příjemná zábava obzvlášť když manzelkka jela domů nakrmit a vyvenčit psa. Řekl mi, že je původně z Litvy a potěšilo ho, že vím, kde to je.

Vždy před odchodem mi nabídl hostii, po našem Body of Christ, tedy ten kulatý oplatek. Jednoho po pohledu na mne říká, že bych měl dostat Thé Last Rites asi jsem nevypadal moc pozitivně. Řekl jsem, že je to lepší než odpovídat nějaké blbě sekretářce, jestli nemám PTSD a špatně sny z Vietnamu, že jsem ve Vietnamu nikdy nebyl, ale že jsem v té stejně době sloužil u nepřítele. To dělají ty moje bílé fousy.

Kněz Richard vytáhl z kapsy malou flaštičku se svěceným olejem, přišel připraven, udělal mi tím olejem křížek na celé a pronesl příslušnou motlitbu.

Pak už jsem se jen zeptal, zda to není moc brzo na poslední pomazání, co když to nakonec všechno preziju? Usmál se tím blahosklonným farářským způsobem a řekl, že to vůbec nevadí, pokud to náhodou preziju. A tak jsem tady.

Vydavatel: Protože pan RH píše bez háčků a čárek, tak to bylo uděláno za pomocí https://nlp.fi.muni.cz/cz_accent/index.php

První karavanista v Praze?

V Lince M vzpomínáme, jak jeden Australan dostal Prahu na mapu světového kempingu

Tomáš Michal Metro cz 19.10.2026 14:00

První vodáci tahali na Vltavu těžké pramice, za války tu našli útočiště skauti a v roce 1959 dorazil do Braníku Australan, který se svým karavanem zůstal dva měsíce. Sto let příběhů TJ Kotva Braník jsme probrali s jejím předsedou Tomášem Michalem v novém díle podcastu Linka M. A došlo i na americké koráby silnic, karavany z jiné éry a lyžařské vleky, které vás uměly pěkně polámat.

Když se řekne Braník, většina Pražanů si vybaví Vltavu, cyklostezku, bývalé ledárny nebo hospodu někde cestou podél řeky. Jenže v areálu TJ Kotva Braník se už sto let píše příběh, ve kterém se potkávají vodáci, sportovci, smetánka i dobrodruzi a také lidé, kteří do Prahy přijížděli s domovem na kolech.

„Kotva není jen o lodích. Je to také příběh lidí, kteří tenhle areál budovali, zažili s ním dobré i horší časy a předávají ho dalším generacím," říká předseda TJ Kotva Braník Tomáš Michal, se kterým jsme se v nové epizodě Linky M vydali sto let zpátky.

Historie klubu se začala psát v roce 1926, kdy vznikla loděnice tehdejšího Klubu československých turistů na pozemku u branických ledáren. Vodáci vyráželi na Vltavu, Berounku i Sázavu. Jenže dostat loď na vodu nebylo tak jednoduché jako dnes. Těžké pramice se musely dopravovat na místo startu nákladními auty, později na speciálních přívěsech. A když bylo potřeba vyrazit proti proudu, čekala posádky další práce.

Co všechno se za století změnilo? Kam musela ustoupit původní klubovna, když se řešila ochrana před povodněmi? A jakou roli sehrála Kotva během nacistické okupace, kdy tu podle klubových vzpomínek našli útočiště také skauti? I o tom je řeč v novém díle.

Australan, který přivezl do Braníku svět karavanů

Největší překvapení ale čeká v roce 1959. Do Braníku tehdy dorazil Australan pan Sanders se svým karavanem. Z původně krátké návštěvy byly dva měsíce a z nenápadné zastávky příběh, který přesáhl hranice Československa.

Sanders o svých cestách a zkušenostech psal do zahraničních motoristických časopisů. Jeho články pomohly dostat Prahu do povědomí karavanistů, kteří sem následně začali přijíždět z Francie, Holandska, Anglie i Spojených států. Za železnou oponou se tak objevovali cestovatelé, jejichž výbava i auta působily jako z jiného světa. Citroëny DS, nablýskané americké Buicky a karavany, za kterými by se dnes otočil nejeden fanoušek automobilové historie

Byl Sanders skutečně prvním karavanistou, který do Prahy dorazil? A jak se v tehdejším Československu žilo zahraničnímu cestovateli, který přijel vlastním obytným přívěsem? Právě podobné detaily dělají ze stoletých dějin Kotvy mnohem víc než jen kroniku sportovního oddílu.

Karavanistická tradice navíc z Prahy nezmizela. Dnes mají cestovatelé na výběr několik míst, kde mohou se svým obytným autem nebo přívěsem zakotvit. Vedle Braníku je to například kemp na Císařské louce, areál v Troji nebo autokemp Pražačka na Žižkově. Město, které si člověk často spojuje hlavně s historickými památkami a přeplněným centrem, má i svou méně známou tvář: tu, která se poznává z kempu, od řeky a zpoza otevřených dveří karavanu.

Sto let příběhů, které stojí za připomenutí

Tomáš Michal je s Kotvou spojený dlouhé roky a její historii zná nejen z kronik a fotografií. Za stoletím klubu jsou také příběhy členů, kteří stavěli zázemí vlastníma rukama, organizovali závody, vyráželi na vodu a pomáhali udržet spolek při životě i v dobách, kdy to nebylo samozřejmé.

„Když člověk prochází staré fotografie a kroniky, najde tam spoustu věcí, které by dnes už nikdo nečekal. A právě proto má smysl je vytahovat na světlo," říká Michal.

A ještě jedna osobní spojitost: s Tomášem Michalem jsme se nepotkali jen u Vltavy. Naše cesty se protnuly také na festivalu Mighty Sounds, takže jsme vedle vodácké historie mohli zabrousit i k hudbě a lidem, které spojují zdánlivě odlišné světy.

Nový díl Linky M nabídne sto let pražské historie v trochu jiném balení. Čekají vás lodě, řeka, válka, karavany, automobilové legendy i příběh člověka z druhého konce světa, který pomohl proslavit branický kemp za hranicemi Československa.

https://www.metro.cz/praha/prvni-karavanista-v-praze-australan-v-roce-1959-prekvapil-s-branikem-svet.A261019_134720_metro-praha_pho#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=metroh&utm_content=main

Soupis osobního majetku sovětského diktátora Josifa Stalina v den jeho smrti 5. března 1953.

Honza Řecký

Jedné březnové noci roku 1953, kdy ještě země Sovětů nevěděla, že ztratila svého vládce, byli čtyři důstojníci státní bezpečnosti v Bližní dači nedaleko Moskvy zaneprázdněni důležitou činností. Sestavovali inventuru majetku bývalého šéfa. Velitel dači Orlov, vrchní zástupce Starostin, asistent Tukov a zaměstnankyně NKVD Butusovová počítali osobní věci muže, který sovětský stát železnou rukou řídil téměř třicet let. Hodiny ukazovaly 22:30. O více než dvě hodiny později, 6. března v 00:45, podepsali dokument, který byl později nazván závěrečným akordem Stalinovy éry. Nebyly tam žádné trezory plné zlata a šperků, ani žádné tajné účty. Pouze obnošené boty, obnošený kabát, pět dýmek a svazek bankovek, který čítal 900 rublů. Ani o rubl více, ani o rubl méně.

Co se vám vybaví, když si tuto částku představíte. 900 rublů v cenách roku 1953 nebylo málo. Zatímco bochník bílého chleba stál dva rubly padesát kopějek a láhev piva stála tři rubly, pár nových kožených bot stál dvě stě rublů. Zatímco kvalifikovaný inženýr nebo tovární mistr vydělával čtyři sta až sedm set rublů měsíčně, průměrný dělník si musel vystačit se 300 rubly měsíčně. Stalinův plat jako generálního tajemníka a šéfa vlády činil v roce 1953 deset tisíc rublů a pravidelně byl vyplácen z pokladny Správy ústředního výboru. Vůdce této obrovské mocnosti tedy po sobě zanechal sumu dostatečnou na to, aby z něj průměrný sovětský občan skromně žít tři měsíce.

Většina věcí, které zaměstnanci ministerstva vnitra našli nebyla nová. Stalinův bývalý šéf bezpečnosti Nikolaj Vlasik později ve svých pamětech napsal, že kremelská tajná služba musela vymyslet speciální operaci, aby šéf dostal nové boty. V noci, zatímco Josif Vissarionovič spal, mu Vlasik obnošené boty tiše vyměnil za nový pár identických, předem ušitých švecem. Pokud si Stalin ráno změny nevšiml a bez stížností si nové boty obul, operace byla považována za úspěšnou. Pokud se však Stalin zamračil a požadoval vrácení svých známých, ale starých bot, byl rozkaz okamžitě proveden a operace musela proběhnout znova.

Co tedy přesně Orlov, Starostin, Tukov a Butusovová oné noci spočítali? Inventář uvádí pět položek. Zápisník v šedé kožené vazbě a zápisník v červené kožené vazbě. Osobní poznámky na šedesáti sedmi volných listech papíru a jeden obecný zápisník s červenou obálkou. Pět dýmek spolu se čtyřmi krabicemi s příslušenstvím a zásobou tabáku Hercegovina Flor - právě na vůni tohoto tabáku soudruzi z politbyra později po celá desetiletí vzpomínali a říkali jí vůně smrti. Dvě bílé tuniky, každá s připnutou hvězdou Hrdiny socialistické práce. Dvě šedé tuniky, dvě tmavě zelené. Deset párů kalhot a jedno spodní prádlo složené v krabici.

Ve Stalinově zásuvce vedle postele ještě našli vzkaz, který mu před popravou poslal Bucharin. Byla na něm prostá věta: „ K čemu ti byla má smrt, Kobo? " Jakou moc zvrhlou mysl musel mít ten muž, když po zbytek života uchovával u své postele poslední slova muže, který byl jeho spolubojovník, byl mu na svatbě, a kterého poslal na smrt, i když věděl, že je nevinný... Buď jak buď , nic dalšího tam nenašli. Obrazy v kanceláři, mahagonový nábytek, křišťálové lustry - to vše bylo považováno za státní majetek a nebylo zahrnuto do osobního inventáře.

Nebyly tam žádné byty, žádné dači, žádná auta. Žádné zahraniční bankovní účty ani zlaté slitky. I když Stalin využíval asi dvacet rezidencí u Černého moře, na Krymu, v Abcházii a Soči, všechny tyto nemovitosti byly uvedeny v majetku Správy ústředního výboru, nikoli na Stalinovo jméno a po jeho smrti byly bez problémů převedeny na následné stranické vůdce.

Rozsah tohoto kontrastu vyvolává otázky a ta nejzřejmější zní: kam se poděly jeho peníze? Když Stalin urval moc, byl jeho plat 700 rublů a tato částka postupně rostla, až se ustálila na poválečných 10 000 rublů. Na začátku 50. let stál osobní automobil Pobeda kolem deseti tisíc. Stalin si tedy mohl po válce dovolit novou Pobedu každý měsíc, jenže o nikdy žádná auta ani šperky nekupoval. On nekupoval nikdy nic, vše mu hradil stát. Stalinovi stačilo jen říci přání a ukázat prstem.

Jediným zdokumentovaným pravidelným výdajem byly členské příspěvky do strany, na které Stalin nikdy nezapomínal, v tom byl pedant. A tak každý měsíc šlo jeho 300 rublů do pokladny Všesvazové komunistické strany, takže mu zbývalo 9 700 rublů „ čistého příjmu “.

Podle svědectví bezpečnostních složek a obslužného personálu měl Stalin zvyk, který mnohé vysvětluje. Prostě nacpal silné svazky bankovek do papírových sáčků a umístil je do zásuvky stolu, aniž by počítal nebo kontroloval jejich nominální hodnoty. Nechodil nakupovat - vše, co potřeboval, mu dodávala zásobovací služba. Nemusel platit nájem ani účty za energie - tohle mu kompletně hradil stát. Někdy požádal svou sekretářku, aby přinesla určitou částku pro osobní potřebu, ale podle jeho pomocníků ji utrácel většinou za skromné dárky pro příbuzné nebo známé a podle všech lidí, kteří ho znali, sobě osobně nikdy nic nekoupil.

A tak se objevují dvě paralelní verze, které nadále kolují ruskými archivy. První je ta kanonická, šířená sovětskou propagandou: muž, který nevlastnil nic než obnošený kabát, obnošené boty a hromadu knih. Druhá je konspirační teorie, kterou v roce 2019 vyjádřil ruský historik Andrej Nalgin s odvoláním na svědectví bývalých bezpečnostních důstojníků a archivní dokumenty MGB. Nalgin tvrdil, že Stalinova dača obsahovala uzamčený trezor obsahující tři miliony sedm set šedesát dva tisíce rublů a také velkou částku cizí měny, pravděpodobně obdrženou jako licenční poplatky za publikování Stalinových děl v zahraničí. Oficiální vědecká práce jakékoli dokumentární důkazy o otevření takového trezoru odmítla. Původní inventář z 5. března 1953 se o trezoru milionech také nezmiňuje a s ohledem na další politický vývoj v Sovětském svazu se tomu dá věřit.

I když však bereme pouze oficiální dokument doslova, vyvstává další kuriózní okolnost. Stalinova dcera Světlana Allilujevová ve svých pamětech zmínila, že mnohem později, za Chruščovových let, dostala otcovu spořitelní knížku - v hodnotě třiceti tisíc rublů. Tyto peníze měly být rozděleny mezi jeho děti a vnoučata, a protože oba Stalinovi synové byli již po smrti, peníze obdržela Světlana. Nikdo se neobtěžoval jí vysvětlovat původ této knížky, její předchozí uložení ani na to, proč nebyla zahrnuta do nočního inventáře. Sama Světlana Josifovna se podle vlastního přiznání na žádné zbytečné otázky neptala.

Samostatnou diskusi si zaslouží šatník, popsaný nejen v tomto inventáři, ale i v dalších dokumentech. V chodbě Stalinovy dači viselo několik kožichů z tulení kůže, sobolí kůže a lišky stříbrné a kožešinová čepice z kůže lišty. Tato čepice byla zajímavou historii. Zpočátku byla její srst dlouhá a Stalinovi se nelíbila. Problém vyřešila ochranka: našla důstojníka s vhodnou velikostí hlavy, nasadila mu čepici a srst pečlivě zastřihla strojkem na vlasy. Tak se ve Stalinově šatníku objevila „ čepice z ostříhané lišky “. Je to zajímavá epizoda, ale dokonale ilustruje, jak kolem něj fungovala logistika.

Na chodbě ležel hnědý sportovní kabát, šedý kabát s přeloženými kapsami a starý letní kabát. Dole stál pár galoší velikosti jedenáct. V ložnici, v ořechové skříni se zrcadlem, visely dvě vojenské bundy s kalhotami, dvě civilní vojenské bundy, další pláštěnka a několik klobouků. O celou tuto sadu oblečení, včetně kapesníků a batistového spodního prádla se starala služebná Matrjona Butusovová. Tady je jeden zajímavý detail: vůdcovy obleky se nečistily chemicky, ale postaru - v bílé strouhance, tak jak to dělala i moje babička. Jeho předválečné společenské boty byly tak opotřebované a popraskané, že je personál před každým oficiálním výletem pracně leštil krémem na boty, dokud se neleskly jako zrcadla. Stalin nový pár společenských bot důrazně odmítal a žádný trik jeho ochranky nefungoval.

Je zajímavé, že právě tento ošuntělý šatník nečekaně proměnil Stalina v trendsettera mezi stranickou nomenklaturou a zahraniční bolševickou elitou. Polovojenská tunika bez zbytečných medailí, měkké boty, šedý kabát - tuto záměrně zjednodušenou siluetu ve snaze napodobit „ styl svého šéfa “ kopírovali všichni regionální tajemníci strany a lidoví komisaři a po nich i vůdci zahraničních komunistický stran. Nebyl za tím samozřejmě žádný módní koncept a sám „ šéf “ nosil pouze oblečení, na které byl zvyklý a které shledával pohodlným.

V rozhovorech o rituální stránce událostí se vždy objeví ještě jeden detail. Když se Stalinovo tělo připravovalo k pohřbu, personál márnice požádal o výměnu bot a oblečení. Valentina Istominová, jeho hospodyně, která s ním pracovala téměř dvě desetiletí, pronesla větu, která se okamžitě stala legendární: „ Jiné neměl! “ a podle očitých svědků se generálové kolem ní rozplakali. Tato scéna byla od té doby mnohokrát převyprávěna s různou mírou patosu a různým postojem k její pravdivosti, ale jádro příběhu zůstává nezměněno. Muž, který vládl šestině světové souše, měl na svědomí desítky milionů lidí, ve skutečnosti kromě toho, co bylo uvedeno v Orlovově nočním inventáři, nic jiného neměl. Přijde mi zajímavé, že tato „ skromnost " se dá aplikovat i na Hitlera, Maa nebo Pol Pota, ale jiné zrůdy, jako byli Castro, Kim ir sen nebo Ceaușescu již ne.

Každopádně právě v tomto bodě dochází k hlavnímu koncepčnímu zlomu. Je to skromnost? Nebo naopak nejvyšší forma vlastnictví, kdy vám vše kolem - paláce, dači, auta, letadla - prostřednictvím státního aparátu již patří, a proto není třeba si to registrovat na své jméno? Odpověď závisí na úhlu pohledu. Formálně Stalin zemřel jako chudý člověk. Jeho osobní majetek se vešel do čtyř krabic a zabíral maximálně jednu tištěnou stránku. Co se týče zdrojů, které měl k dispozici, jednalo se o nerozdělenou kontrolu nad celým národním hospodářstvím.

Tato čísla lze interpretovat různými způsoby. Někteří je vnímají jako důkaz osobní prostoty a ideologické čistoty. Jiní je vnímají jako kouřovou clonu zakrývající zcela jiné mechanismy a zcela jiné trezory. Historici nadále diskutují, archiváři nadále odtajňují dokumenty, ale inventář z 5. března 1953 zůstává primárním materiálním důkazem. A víte, co je nejparadoxnější? Tento inventář hovoří o čemkoli - o askezi, pokrytectví, paradoxech moci, povaze majetku za socialismu - ale ne o touze toho muže k penězům. Pro něj byly peníze skutečně jen papírem, kterým se dá připálit cigareta nebo utřít zadek. Doslova.

Vydělal si je, schoval je do šuplíku a zapomněl na ně. Nezajímaly ho. Stalina zajímalo něco jiného: samotná moc, mechanismy řízení obrovské země, strategická rozhodnutí. A v tomto smyslu 900 rublů není součet úspor. Je to číslo, které omylem zůstalo v šuplíku poté, co přestal věnovat pozornost materiálnímu světu kolem sebe. Ten svět už dávno byl zcela jeho - jen nebyl registrován na jeho jméno.

Z Austrálie do Budějovic. V Merle si lidé točí zmrzlinu sami

Klára Skálová denik cz - 2026

Kelímek do ruky, vybrat příchuť, zatáhnout za páku, přidat posypku a zaplatit podle váhy. Tak funguje nová zmrzlinárna Merle v Krajinské ulici v Českých Budějovicích. Zákazníci si tu netočí klasický kopeček podle nabídky, ale sami si vytvoří vlastní kombinaci. Inspiraci pro neobvyklý koncept přivezli z Austrálie Anežka Šulanová a Pavel Kučera, který si ho po návratu upravili podle svých představ.

Za nápadem stojí právě Anežka a Pavel. Když loni Anežka se svým partnerem Pavlem cestovala po Austrálii, narazili na podnik se samoobslužným mraženým jogurtem. Myšlenka je zaujala, po návratu se ale rozhodli vydat trochu jinou cestou. Místo mraženého jogurtu vsadili na českou klasiku – točenou zmrzlinu.

„Chtěli jsme vytvořit něco, co v Budějovicích zatím není. Spojili jsme samoobslužnou točenou zmrzlinu s kavárnou," říká Anežka Šulanová.

Trošku jiný koncept

Od začátku věděli, že nechtějí jen převzít koncept, který už někde funguje. Několik měsíců proto objížděli veletrhy, ochutnávali nabídky různých výrobců a vybírali jednotlivé příchutě. „Nechtěli jsme mít to samé, co všichni ostatní. Vybrali jsme si vlastní cestu," doplňuje Pavel Kučera.

V Merle tak mají zákazníci každý den na výběr z osmi druhů zmrzliny. Základ nabídky tvoří stálice, které podle Anežky Šulanové lidé očekávají – vanilka a čokoláda. Oblíbená je například pravá vanilka, nechybí ale ani klasická vanilková příchuť. K nim přidávají ovocné sorbety a několik speciálních variant, které pravidelně obměňují.

„Snažíme se, aby si každý našel svoje. Někdo chce jen vanilku, někdo ovocný sorbet a někdo přijde právě na něco úplně speciálního," vysvětluje Anežka Šulanová.

Mezi netradiční příchutě, které už si získaly pozornost zákazníků, patří například dukátové buchtičky, arašídové máslo, popcorn nebo matcha. Během prvních tří týdnů provozu už v Merle vystřídali zhruba 30 až 50 druhů zmrzliny.

Zmrzlinu si každý namíchá podle sebe

Samotný princip je jednoduchý. Host si vybere velikost kelímku, u čtyř strojů si natočí jednu nebo klidně všech osm příchutí, přidá posypku a nakonec zaplatí podle váhy. Někteří zákazníci zkoušejí různé kombinace, jiní zůstávají věrní jediné příchuti.„Překvapilo nás, že to možná ještě víc baví dospělé než děti. Dají si zmrzlinu, kávu nebo domácí limonádu a posedí," říká Pavel Kučera.

Stroje vybírala Anežka Šulanová společně s Pavlem Kučerou tak, aby odpovídaly jejich představě o provozu. Nechtěli klasickou zmrzlinárnu, ale právě samoobslužný systém, který v Česku zatím není příliš běžný. Součástí prostoru jsou čtyři točící stroje, pro které vznikl speciální dřevěný korpus vyrobený přímo na míru.

Od nápadu k otevření

Za vznikem Merle je i osobní příběh. Pavel Kučera se celý život věnoval profesionálnímu fotbalu jako hráč i trenér. Kvůli zdravotním komplikacím v rodině se ale rozhodl sportovní kariéru upozadit a hledat cestu, která by mu umožnila zůstat blíž domovu.

„Vždycky jsem měl rád kávu a říkal jsem, že by mě bavilo dělat v kavárně. Když přišla tahle situace, rozhodli jsme se, že do toho půjdeme," popisuje.

S Anežkou Šulanovou se pak pustili do budování nového podniku. Rozhodnutí přišlo v prosinci a krátce nato začali hledat vhodný prostor. Ten nakonec našli v Krajinské ulici.

Historický prostor čekala proměna

Samotné místo vznikalo několik měsíců. V historickém domě bylo potřeba vybudovat nové zázemí, rozvody i kuchyň a splnit náročné požadavky spojené s rekonstrukcí staršího prostoru.

Anežka Šulanová a Pavel Kučera přitom oceňují pomoc majitelky domu Markéty Vilímkové. „Bez její pomoci bychom to jen těžko zvládli. Pomohla nám i s věcmi kolem úřadů a celého procesu," shodují se.

Přestože Merle otevřelo teprve před několika týdny, první zákazníci se už vracejí. Radost mají Anežka s Pavlem hlavně z reakcí lidí, kteří si pochvalují nejen zmrzlinu, ale také kávu a celkovou atmosféru podniku.

V nabídce jsou i snídaně

Od tohoto týdne navíc rozšířili v Merle nabídku také o snídaně. Připravují několik slaných i sladkých variant a část surovin chtějí odebírat od jihočeských dodavatelů.

„Neříkáme, že máme nejlepší zmrzlinu na světě. Jen jsme chtěli lidem nabídnout něco jiného a kvalitního. Ať přijdou ochutnat a udělají si vlastní názor," uzavírá povídání Anežka Šulanová.

Kdo budil generálního tajemníka KSSS Leonida Iljiče Brežněva ze snů? Všichni disidenti, západní politici nebo mudžahedíni by si to jistě přáli, ale byla to jen jediná osoba. Doslova! Galina (někdy i Halina) Leonidovna Brežněvová, tedy ultra nezdárná dcera Leonky, se narodila 18. dubna 1929 ve Sverdlovsku a od dětství vedla s rodinou kočovný život. Tam, kam strana poslala tatíka, jeli i oni. Když v roce 1941 začala válka, otec narukoval a dcera se s matkou ocitla v Kazašské Alma Atě a asi se tam dost rozdivočela. Když se po 4 letech otec vrátil nečekala ho jeho malá dceruška, ale tvrdohlavá mladá dáma. Tatík z ní chtěl mít vzornou soudružku, ale ona chtěla být herečkou, což Leonid zakázal přes svoji mrtvolu a mrtvolu Lenina. Tak se začala bouřit. Odmítla vstoupit do komsomolu (!!!), otec ji protlačil na Kišiněvskou univerzitu obor pedagogika a literární věda. Spolužáci z ní měli strach, a tak si našla „kamarády" mezi bardy a „kumštýři", prostě prospěcháři a vyžírky. Když nebude herečka tak aspoň takhle. A blbla na kvadrát. Jednou si s přáteli vzali taxíka a vyrazili na „inspekci" „supertajné" základny u Kišiněva. Další ránu vpálila otci v roce 1951. Vdala se! Ovšem za koho! Její vyvolený byl Jevgěnij Milájev, klaun, artista a cirkusák! Brežněv cirkusy miloval, ale z tohohle byl na infarkt. Milájev byl totiž dvojnásobně ženat, vdovec, otec dvou dětí a jen o čtyři roky mladší než Galinin tatík! Ale brát se prostě museli, protože jejich jediné dítě Viktoria Jevgenijevna (1952) bylo na cestě. Tatík s manžílkem si asi sedl. Milájev už roku 1952 vstoupil do strany, dostal výjezdní doložku a Galina s ním a cirkusem projela půlku světa včetně ČSR a v roce 1959 se stal bosem běloruských cirkusů (od roku 1978 dokonce šéfoval Velkému Moskevskému cirkusu a byl Hrdinou socialistické práce). Pro Galinu a Brežněvovi to bylo nejkrásnější období života. Galina byla v klidu, starala se o rodinu. Brežněv miloval nejen svou vnučku, ale přisvojil si i Milájevovy dvojčata. Milájev měl jen jeden problém. Až příliš miloval mladé artistky. Když mu na to Galina přišla, byl v roce 1962 utrum. Co provedla pak muselo zase Brežněva vytočit jak telefon. Ve 33 si nabrnkla ještě jako panička osmnáctiletého iluzionistu Igora Kio. Táhla to s ním přerušované po léta. V létě 1962 zanechala u tatíka v bytě vzkaz a s Kioem utekla do Soči, kde se vzali. Brežněv vyslal KGB. Skandál byl tiše zameten, manželství anulováno a ke cti Brežněva Kio nijak neutrpěl. Nezdárná dcera se definitivně utrhla ze řetězu. Rozjel se jeden velký flám s kopou bohémů a podobných příživníků. Situace byla tak divoká, že Brežněv sehnal byt své dceři hned vedle svého v domě na Kutuzovské třídě. Vchod do jejího bytu nechal zazdít, aby musela přes jeho, aby tatík věděl, kam jde, s kým a mohl zasáhnout! Noci měl asi probdělé. Honila herce, baleťáky a cirkusáky. Posílala jim dary. Umetala cesty ke kariéře. Sama milovala šperky. Po nástupu tatíka k úplné moci v roce 1964, se mohla její láska k diamantům rozjet naplno. Celým svazem jely tzv. diamantové legendy. Galina měla vědět o zdražování šperků. Krátce před ním jich kopu nakoupila a pak se ziskem prodávala. Zabavené šperky podsvětí měly jít nejdříve jí, aby si vybrala. V gruzínském muzeu si vyhlídla dva kousky a chtěla je tak moc, že to musel Ševarnadze řešit přes tatíka. Kšefty s diamanty Galiny měly mít větší výnos než jihoafrický diamantový gigant De Beers… Ať tak či onak, ona a její kumpáni si žili v luxusu a byli nepotrestatelní. Nezřízeně pila a do práce moc nechodila. Vymýšleli pro ni různé pozice: z cirkusové kostymérky se stala pracovnice agentury Novosti, pak archivářka na ministerstvu zahraničí a do důchodu odkvačila jako poradkyně na Lomonosovově univerzitě a nositelka Řádu Práce a Leninova řádu. Plat byl všude nadstandartní, ale nestačil, a tak dotoval tatík (měla od něj Mercedes, daču, byt…) a kšefty s veksláky a šmelináři. V roce 1971 se opět oženila. Jejím vyvoleným se stal kariéristicky podplukovník ministerstva vnitra Jurij Čurbanov. Dodnes není jasno, jestli se na Silvestru 1970, kde slavila, objevil náhodou nebo jí byl předhozen otcem, aby už dala pokoj. Láska to byla veliká. Ona měla svého vyvoleného a on svůj milovaný kariérní postup. V SSSR se říkalo „Lepší než sto ovci míti, je jako Čurbanov se oženiti." Čurbanov se neváhal rozvést s ženou se kterou měl dvě děti. Za odměnu, že přežíval už vedle poněkud alkoholem odkvetlé Galiny to dotáhl na generálplukovníka, laureáta státní ceny za ochranu olympiády 1980 a náměstka ministra vnitra. A taky na jednoho z největších veksláků a korupčníků SSSR. Ale byl zeť generálního tajemníka, takže pohoda. Galina se brzy vrátila ke střídání milenců. Mladý cikánský herec a zpěvák Boris Burjatse (1946-1987) zahájil její pád. Z neznámého třetiřadého herce se stal sólista Balšoj těatr. Jenže se k tomu přiživoval jako zloděj šperků a překupník s přezdívkou Briliantový Boris. Po loupeži v bytě slavné drezérky lvů Iriny Bugrimové byl ptáček lapen a zazpíval i na svou milou. To už se ovšem psal rok 1981 a Leonid Brežněv už byl za zenitem svých sil. Konec a pád nastal s jeho smrtí v roce 1982. Andropov sice sliboval, že se rodině po bývalém tajemníkovi nezkřiví ani vlásek, ale hned radši „Kremelskou princeznu" šoupnul do domácího vězení na daču mimo Moskvu. Z ní ji vytáhl o rok později na sjezd svazu žen, aby se ukázala, že žije a pak jí zase šoupnul zpátky. Zabavili ji auto, šperky a byt. Ale překvapivě nemlčela a začala se bít a vysoudila vše zpátky! Čurbanov jel dál, ale v roce 1987 sklapla past a ocitl se v Ljublance za korupci. Galina požádala o rozvod a roku 1991 jej dosáhla a Čubarova nechala doslova v trenýrkách. To už ovšem měla vztah se čtvrtým manželem, „jen" o 35 let mladším! Když došly děngy, došla láska stejně jako přátelství bohémů. Co s propitou šedesátnicí, co vám nezajistí kariéru? Galina upadala a upadala. Nakonec dcera Viktoria zasáhla, převzala opatrovnictví nad matkou a musela ji nakonec umístit na psychiatrii. Ještě předtím Galina udělala otevřený rozhovor pro BBC ve kterém byla v opravdu bědném stavu. V léčebně ve vsi Dobryniša 30. června 1998 zemřela v 69 letech na mrtvici. Šťastný život, i přes svůj šťastný původ, nevedla a neměla.

Vzpomínka k Bíle hoře

Jiří Peňás

Před pěti lety bylo výročí Bílé hory, chtěl jsem udělat salon, tak mě napadlo, že bych tam pozval Jeho Eminenci, on okamžitě souhlasil a protože byla doba covidová, tak navrhl, at přijdeme k němu na arcibiskupství. Sešla se tam myslím výjimečná sestava, byla tam Marie Koldinská, Jiří Rak a také Otakar Foltýn, kterého od té doby respektuji jako vojenského historika. Vše proběhlo ve zdvořilé a myslím pěkné atmosféře, kardinál byl dobře naladěn a myslím, že jaksi ve svém živlu. Dávám tady zde k dispozici jeho výroky, které prozrazují, že to byl člověk mimořádné erudice a nepředstírané vzdělanosti. Tak by se na něj mohlo a mělo také myslet.

Duka: Podívejte se, já sice nejsem historik, když tak historik bible. Ale tématem jsem se zabýval, ať už jako člen několika interkonfesijních komisí, ale třeba i tím, že jsem, dalo by se říct, inicioval překlad výborné knihy francouzského historika Oliviera Chalina Bílá hora (vydalo Karolinum r. 2000 – pozn. red.). A on v té knize – kterou Chaline mimochodem konzultoval s mým přítelem F. X. Halasem – říká, že sice známe „hlas poražených“, ale neznáme „hlas vítězů“. Ten jako by chyběl. Ano, slavilo se, ale víc v Římě než v Praze. Tady vládly mezi katolíky brzy rozpaky. Zvítězili, to ano, ale pro české katolíky to skutečné vítězství nebylo. To se projevilo u generace, která se kolem Bílé hory narodila, Bohuslav Balbín (1621), Tomáš Pešina z Čechorodu (1629), kteří nechápali Bílou horu ani jako vítězství, ani jako porážku. Oni velmi citlivě vnímali, že převahu získává světská moc, která nevládne z Prahy, ale z Vídně. Ostatně, proti mariánskému sloupu měl výhrady papež Pavel IV. i arcibiskup Harrach, který v něm dobře rozpoznal intervenci vlády a císaře, který si přivlastní náboženský symbol. Tento pocit, že o nás rozhodují někde jinde, se českých katolíků silně týkal. Brali ho jako ponížení barokního národa, který se tady vyvíjel od Přemyslovců, svého vrcholu dosáhl za Lucemburků, ale po husitských válkách byl odsunut na druhou kolej a Bílá hora to dokonala. Českým katolíkům velmi záleželo na tom, aby se zbavili stigmatu toho podezřelého, zbojnického či kacířského národa, což se jim nikdy zcela nepodařilo. To pak jde přes všechny historické peripetie až do roku 1918, kdy Masaryk vytváří republiku a po vzoru – a já ho v tom chápu – sval to na toho předtím viní za všechno špatné Habsburky. Ti jako by se dostali v Českém království k moci Bílou horou, přitom oni tady vládli už od roku 1526, na což se často zapomíná. K Bílé hoře se pak ve 20. století přidává další trauma, a to je Mnichov, který je vykládán jako další pokračování zrad na opuštěném národu a pokračování tragického mýtu Bílé hory. Přitom je paradoxní, že jako Češi jsme tam vlastně skoro nebojovali…

Duka: Tady je důležité si uvědomit, že utrakvisté se nerovná automaticky protestanti. To slovo protestantský se používá velmi široce, a to neodpovídá skutečnosti. Před Bílou horou byla situace taková, že na jedné straně stáli kalvíni s českými bratry, na druhé straně převážně německy mluvící luteráni. Utrakvisté byli spíš jedním z křídel katolické strany, protože sice přijímali podobojí, ale těch rozdílů bylo minimálně. V Praze působily dvě konzistoře: podjednou na Hradě a pak u Týna podobojí. Ty ale světily kněze pro obě větve. Ta konzervativnější část měla celibát a kláštery a splynula s katolickou církví, což je příklad Václava Hájka z Libočan, který byl původně utrakvista, pak katolický kněz. Ta druhá část tendovala spíš k luteránství, zvlášť v oblastech, kde převládali Němci. Ten obraz je velice pestrý. My jsme si ale s mýtem Bílé hory vytvořili obraz, že tam šlo o českou, národní věc a jen o to. Ale Bílá hora je součástí celé třicetileté války! Tam šlo o mnohem širší kontext, tam šlo o to, jak bude Evropa vypadat a také jestli bude schopna bránit se tureckému nebezpečí. Je to otázka polské Potopy, toho, čemu musela čelit Rzecz pospolita, takže není náhoda, že na Bílé hoře tak udatně bojovali polští kozáci. Víte, já si nedovedu představit, že by nějaký soud neodsoudil Václava Budovce z Budova (jeden z vůdců povstání – pozn. red.), za velezradu, když po Praze provázel tureckou delegaci a pak sliboval Fridrichu Falckému, že mu přivede na pomoc třicet tisíc tureckých vojáků do střední Evropy… A dokonce dvě stě tisíc do Polska. Že to bylo nerealistické, je jiné věc. Víte, já si odvážím tvrdit, že Bílá hora patří do linie obranných bitev evropského křesťanstva po dobytí Cařihradu, tedy Lepanto (1571), Bílá hora (1621), obléhání Vídně (1683), bitva u Bělehradu (1717). Každopádně je dobré na tento kontext myslit. A ještě bych dodal jako člověk, který sice není historik, ale dějiny ho zajímají: nikdy jsem nepochopil volbu Fridricha Falckého a o to větší mám pochopení pro asi nejzkušenějšího člověka té doby, Karla staršího ze Žerotína, který s tím od začátku nechtěl nic mít a považoval povstání za bláznovství.

Duka: Já bych si dovolil trochu oponovat. Dnes (23. 10.) máme svátek svatého Jana Kapistrána, kterého máme spojeného s obranou proti Turkům. A lidé, kteří ho v roce 1456 před branami Bělehradu poslouchali, dobře věděli, že tam jde o jejich životy: bylo mezi nimi i dost Čechů a Moravanů. Nebo Italové, Španělé či Chorvati, kteří bojovali v bitvě u Lepanta. Pro ně to byla otázka života a smrti. Karmelitán Dominik a Jesu Maria, který se s křížem a mariánským obrazem účastnil bitvy na Bílé hoře, to nebyl nějaký obyčejný flanďák, to byla mimořádná osobnost, která dobře věděla, co se v Praze nedávno stalo. Že když přijel „zimní král“ Fridrich Falcký do Prahy, tak první zabral Chrám svatého Víta, který nechal vyplenit a vybílit. A první to odnesl ten slavný krucifix: královna Alžběta se pohrdavě vyjádřila, že se už aspoň nebude muset pohoršeně dívat na toho nahého lazebníka. To se mezi lidi muselo dostat… A věděli to i ti vojáci, o jejichž jemných mravech si nelze dělat iluze, ale kříž pro ně byl něco, co je mělo chránit – a co také byli ochotni chránit oni. To se v té bitvě muselo projevit. Proto do toho jde císařská strana s mnohem větší horlivostí a polská jízda dá opratě do pusy a jede…

Duka: Srovnání s normalizací se skutečně nabízí… Ale historické paralely jsou často poněkud zavádějící. Po Bílé hoře byl i na katolické straně spor, jak postupovat. Byla tam ta tvrdá linie, tu prosazovala skupina kolem císaře Ferdinanda, na kterého měl velký vliv jeho zpovědník, jezuita Lamormaini, a byla tu druhá strana, která prosazovala nenásilný postup, především cestou příkladu, přesvědčování, dnes bychom řekli propagandy a public relations. To byl arcibiskup Lohelius a pak po jeho smrti 1622 nový arcibiskup Harrach a jeho nejbližší spolupracovník Valerian Magni. Ti tu cestu biče odmítali. Ale já stejně myslím, že největší podíl na úspěchu rekatolizace měly, když to tak řeknu, morové rány. Za nich totiž duchovenstvo, a nutno přiznat velkou roli jezuitům, šlo mezi lid s nasazením a s obětavostí, která byla účinnější než cokoli jiného. O tom jsou různá svědectví, jak duchovní pečovali o nemocné, jak umírali, a jaký to mělo ohlas. Tedy ne že jen brali knihy, jak to kreslila posléze beletrie, ale že také šli za nemocnými a trpícími. To je jedna věc. A ta druhá je školství. To lze těžko docenit, to mělo zásadní význam. Jakmile duchovní začali mít povinnost učit a jakmile Marie Terezie zavedla povinnou školní docházku, znamenalo to zásadní obrat a generační předěl. Bylo to něco podobného, jako když je nyní mladá generace počítačově gramotná a ta starší, tedy ta moje, pologramotná či negramotná. Je mezi nimi zásadní kulturní rozdíl.

Duka: Já pocházím z východních Čech, kde ta rekatolizace probíhala dost intenzivně a bývá spojována s působením Antonína Koniáše. To nechci zlehčovat, ale v kronikách jsou záznamy, že samotné panstvo chránilo své poddané argumentem: A to půjdete, velebnosti, na pole pracovat vy? Nebo: To vy nám nahradíte schopné řemeslníky nebo rychtáře? Předpisy byly jedna věc a praxe často druhá. Nepochybně však mnoho českých bratří okusilo kruté věci a já jsem poslední, kdo by to chtěl jakkoli zlehčovat. Ta věc se pak táhne staletími a zůstává v historické paměti. Nikdo z nás by tím jistě nechtěl projít, ale také nikdo z nás neví, na čí straně by tehdy stál a jak by se zachoval.

Duka: I s Františkem Palackým je to složitější. On byl založením konzervativec a jeho vztahy s katolickou církví nebyly zdaleka jen špatné. Účastnil se třeba mnoha katolických slavností, jako symbolická „hlava národa“. Ale pro něj šlo v případě Bílé hory o současnou politiku, v níž se ohrazoval proti vídeňskému centru, až po ten jeho výrok „Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm“.

Duka: Já bych se ještě vrátil k Františku Palackému… Váš kolega, velký český historik Dušan Třeštík, kdysi provokativně napsal, že do české kultury zaseli sémě komunismu František Palacký, Božena Němcová a František Matouš Klácel… No, byla to jistě nadsázka. Ale je asi fakt, že myšlenka nějaké sociální utopie spojené s radikálním republikánstvím měla v českých moderních dějinách silný ohlas a bez ní bychom si asi nedovedli představit ani vznik republiky v roce 1918. Není náhoda, že v bitvě u Zborova v červenci 1917 bojovaly legionářské pluky Svatého Václava a Cyrila a Metoděje a později, když přijel za legionáři Masaryk, tak je přejmenoval na pluky Jana Husa a Jana Žižky. Já to dovedu pochopit z hlediska strategie, ale přiznejme si, že je to poněkud, no, přepisování historie…

Jeden pán léta navštěvoval svého lékaře a stěžoval si na kruté bolesti hlavy. Mnoha testy lékař zjistil, že bolesti hlavy jsou zapříčiněny patologickými změnami varlat a tudíž je nutná amputace. Po operaci bolesti hlavy ustaly a radostný pán zahájil nový život. A tak vyrazil do obchodu s oděvy.

Zkušený prodavač mrknul na pána a snesl mu všechno od slipů až k obleku. Pán to okoukl a povídá: „Všechna čísla jste trefil, jenom slipy nosím M a vy jste mi přinesl L…“

Nato prodavač povídá: „Prosím vás, vždyť to vidím. Vy musíte mít L, jinak vám budou malý, budou vám tlačit na varlata, bude vám to vystřelovat páteří nahoru a bude vás strašně bolet hlava.“

Přijde suchý chleba na faru a povídá: „Velebný otče… prosil bych poslední pomazání.“

Všechno je jinak

Vydavatel: Uveřejňujeme pro zajímavost. Divím se, že nikdo nechce platit státní soudy z poplatků lidu, aby nebyli i soudy se tak staly nezávislé...

Petra Kotyzová

Mám velmi nepříjemný pocit z toho, co se děje. V Evropě i u nás. Náhody neexistují. Názor ještě můžu mít? Svoboda slova mi umožňuje říci svůj názor?

VAROVÁNÍ - NECHOĎTE DO ULIC,
JE TO PAST!

Obracím se na voliče současné vlády a na všechny slušné lidi, kteří chtějí zrušení poplatků pro Českou televizi.

V příštích dnech za žádnou cenu nechoďte do ulic. Nechoďte na žádné demonstrace a už vůbec nechoďte dělat protiakce.

Ignorujte stávku v ČT. Ignorujte demonstrace eurobolševiků, herců, komediantů, neziskovek a opozičníků z bývalé Pětikoalice.

Je to past přímo na vás.

Jde o měsíce připravovaný majdan, klasický převrat podle bruselského scénáře, nachystaný na 17. listopad.

Potřebují vyprovokovat konflikt. Bude zinscenováno napadení, zranění, možná i něco horšího - a budou to chtít hodit na vás. Na voliče vlády, na odpůrce ČT, na lidi co chtějí změnu.

To je jejich důvod, aby pak mohli aktivovat policii a vojsko, vyhlásit výjimečný stav a převzít moc.

Jako dav a jako oběť si opět vybrali hloupé studenty. Zase je zneužijí.

Nedejte jim tu záminku. Zůstaňte doma. Bez střetu s vámi jim celý plán padá.

Použiji text z FB, jen jsem ho trochu upravila. Koresponduje totiž z mými informacemi které mám. Myslete si co chcete. Spíše, zamyslete se

Tohle není žádná legrace. Nejde o divadlo pro kamery ani o pár křiklounů na náměstí, co si zařvou a půjdou domů. A už vůbec nejde o koncesionářské poplatky. Poplatky jsou jen dokonalá záminka. Hotový scénář na to, aby se naživo přehrály Mádlovy Vlny a spustil se uměle vyvolaný „boj za svobodu slova a demokracii“.

Ve skutečnosti jsme svědky měsíce dopředu připravovaného majdanu. Klasického převratu podle bruselské šablony, jakou už použili v jiných státech EU. Cíl je jasný: vyvolat takový chaos a pouliční násilí, aby to přerostlo až do občanské války, aby měli důvod vyhlásit výjimečný stav a převzít moc mimo volby.

Celé to bylo načasované na 17. listopad. Na ten den byl tenhle řízený majdan nachystaný.

Jenže jim do toho vláda hodila vidle. Tím, že zrušila poplatky, jim sebrala rozbušku. A Česká televize už to nevydržela - nemohla čekat do listopadu, tak spustila akci dřív.

O co v tom převratu jde? Vrátit Česko zpátky na kolej zrychlené integrace do EU. Přijmout euro, vzdát se práva veta, přijmout roli předsunutého východního křídla NATO a jet naplno prválečnou linii podle zájmů Berlína. Spekulace? Možná právě proto si jel před třemi dny generál Pavel do Německa pro požehnání od Merze.

Fiala to řekl před volbami na rovinu: „Teď jde o všechno.“ Nevyšlo jim to. Lidi se zalekli války, zalekli se Foltýna, zalekli se válečné ekonomiky a toho, že Pětikoalice definitivně zaprodá zemi bruselskému Molochu.

Teď mají strach. Mají plné skříně kostlivců a kauzy jim lezou ven. Jeli projekt energetického armagedonu podle energiewende a Green Dealu. Zavázali se, že uvrhnou Česko do poddanství a Čechy pošlou do války. Za to byli krytí. Bez vládních křesel ale své závazky vůči Bruselu splnit nemůžou.

Proto teď vidíme horkou fázi. Rozjeli ústavní převrat, který má vyvrcholit nepokoji tak velkými, že je vláda nezvládne. A to proto, že instituce, které vláda neovládá, jí prostě vypoví poslušnost.

Není to spontánní. Je to proces spuštěný hned po loňských volbách, kdy lokajské strany bývalé Pětikoalice s prezidentem vycítily v číslech pokles podpory Babišovy vlády a řekly si, že je čas to odpálit.

Plán je takový: SPOLU zkonstruuje přes média jakousi „demokratickou vládu národní jednoty“, ta za potlesku médií a kavárny vyvolá tlak na rychlé předčasné volby a v nich vyhraje. Mají přece prezidenta!

A voliči, kteří se tehdy zvedli z gaučů a nečekaně to hodili Babišovi, Okamurovi a Macinkovi, mají být teď zastrašeni, znechuceni a demotivováni. Aby příště už nepřišli. A s nimi ani ti vlažnější.

Po úspěšném převratu se Česko zase vrátí na bruselskou a válečnou kolej. Premiér bude Rakušan, šéf Senátu Řehka, Foltýn dostane volnou ruku k represím a policie začne posílat předvolání. Nemá cenu mazat příspěvky na Facebooku. Akce „Karel“ a „Volby 2025“ jasně ukázaly, o co jde velitelství informačních a kybernetických sil. A udavačů je všude dost.

Pamatujete na reformu trestního práva od Fialovy vlády přes ministra Blažka? Zavedli alternativní peněžité tresty místo vězení. Už se nebudete válet v teple věznice. Dostanete pokuty, exekuce na plat a vyženou vás z bytů. To je sociální likvidace. Ženy se s vámi rozvedou, děti vám to u OSPODu neodpustí, sousedé vás přestanou znát. Jako zavřený politický vězeň můžete být hrdina, ale jako ožebračená socka vámi každý pohrdne. Proč vás živit v kriminále, když vás můžou připravit o všechno. Pěkná reforma, co? Pro kolaboranty bude všeho dost. Takhle se utvrzuje režim. Ještě rádi pak půjdete s flintou do ukrajinské stepi.

Takhle se dělá převrat. Jedna fáze navazuje na druhou. Opoziční poslanci udělají cokoliv, aby se k moci dostali zpátky.

Salieri a Mozart - čili všechno je opět jinak

Honza Řecký

Díky filmu Amadeus od Miloše Formana, je Salieri všeobecně připomínán jako padouch, který se snažil božského génia sabotovat a nakonec se ho pokusil ze žárlivosti otrávit. **Pravda je úplně jiná a Forman historii hodně, ale hodně upravil.** Během jejich vzájemného se pobytu ve Vídni neměl Salieri absolutně žádný důvod k žárlivosti a vlastně to bylo obráceně.

Salieri zastával prestižní post císařského kapelníka za císaře Josefa II. po dobu 36 let a řídil veškerou hudbu u dvora. Těšil se obrovskému bohatství, mezinárodní slávě a císařově nehynoucí oblibě. Později v životě byl vyhledávaným učitelem, mezi jehož žáky patřili Ludwig van Beethoven, Franz Schubert a Franz Liszt.

Mozart mezitím, ačkoli byl uznáván jako mimořádný talent, neustále bojoval o získání stálého a dobře placeného místa u dvora a nebyl vždy úspěšný. Historické záznamy spíše ukazují, že si Mozart občas stěžoval na Salieriho vliv, než aby tomu bylo naopak. V dopise svému otci z roku 1781 si Mozart stěžoval na „ italské triky “, které ho brzdily, což odráželo standardní profesní rivalitu a frustraci z dvorní politiky.

Navzdory těmto profesním třenicím si oba skladatelé do značné míry rozuměli a otevřeně obdivovali díla toho druhého, což v té době bylo vzácné. Když Mozart v roce 1791 uvedl premiéru Kouzelné flétny, osobně dopravil Salieriho na představení a usadil ho do první řady. Mozart hrdě napsal své ženě, že Salieri poslouchal s naprostou pozorností, a na jejím konci prohlásil, že neexistuje jiná skladba, která by ho tak okouzlila.

Fyzický důkaz jejich přátelského vztahu se objevil v roce 2015, kdy historici v archivu Českého muzea hudby objevili ztracenou kantátu z roku 1785 s názvem Per la ricuperata salute di Ofelia. Tištěná partitura byla Mozartem a Salierim napsána na oslavu návratu jejich vzájemně milované sopranistky Nancy Storace. Tvrdit, že Mozart a Salieri byli přátelé, je asi odvážné, ale jistě to byli dva hudební giganti, kteří, ač se potkali na stejném bitevním poli, sdíleli vysoce respektované profesní spříznění.

Největším důkaz tohoto spříznění odhalila Mozartova předčasná smrt. Salieri se nejen zúčastnil Mozartova pohřbu, kde hluboce truchlil, ale později se zcela zdarma ujal hudební výchovy Mozartova nejmladšího syna, Franze Xavera Wolfganga Mozarta. Nechutná fáma, že Salieri otrávil Mozarta, se objevila krátce po Mozartově předčasné smrti, živena rostoucím německým nacionalismem, který se snažil zlikvidovat italský hudební establishment u dvora. Salieri strávil své poslední roky trýzněn těmito nepodloženými obviněními a nakonec se díky nim psychicky zhroutil.

Vydavatel: Jinak jsem našel na internetu - Petra Kotyzová - Diplomová práce - Západočeská univerzita v Plzni. Fakulta právnická
Čarodějnické procesy v českých zemích - The witch trials in Czech lands - 2015-
Autor si nepřeje zpřístupnění práce veřejnosti

Loučili se na nástupišti se slzami v očích…
On jel na služební cestu, ona k mamince na vesnici.
A za tři dny se náhodou potkali na pláži v Turecku.

Tohle je zajímavé.

Podle odhadů Fondapolu bylo od roku 1979 do dubna 2026 po celém světě zaznamenáno 66 872 islamistických útoků, během nichž zahynulo 249 941 lidí.

Mimochodem. Fondapol je francouzský think tank (výzkumný institut) se sídlem v Paříži. Byl založen v roce 2004 a sám sebe definuje jako liberální, progresivní a evropsky orientovanou organizaci.

„Miláčku, za deset let, co jsme spolu, jsi mi neudělala tak dobrou kávu jako dnes.“
„Dej to sem, ta je moje!“

Albanese

From Jacinta Nampijinta Price

"Working under the assumption, and this is a very large assumption, that Anthony Albanese doesn't have a serious mental degenerative disease/problem, the only conclusion I can come to is he thinks the majority of Australians are such brain-dead morons they are little more than puppets he can control on a string. And the problem, about 30% of Australians are still stupid enough to vote for him.

The following is a list of just some of the lies Anthony Albanese and Australian Labor Party have told in just the last few years. Some are small and insignificant, but then why would he need to lie about them, and some have major financial ramifications for a great many Australians.

1 and 2 - ISIS brides are not returning to Australia, and then we are not helping ISIS brides return to Australia. A rich friend of a Labor politician actually hand delivered passports to ISIS brides.

Question in Parliament "I refer to reports in the Australian that government officials are helping to bring ISIS terrorist brides to Australia". Albo's reply "those reports are not accurate. We are not repatriating these people, we have made it clear", also, "we have not provided any assistance, nor were we involved in those actions of the Syrian government.....".

3 and 4 - we are not assisting Gazan's to come to Australia, then when found out, we are only providing temporary Visas, then when called on it, we can't really send them home now.

5 - "I stepped back one step, I didn't fall off the stage".

6 - Albo claimed "not a single person heckled" him when he was visiting a Muslim synagogue.

7 - Albo and his ministers claimed power bills would drop by $275 when instead they skyrocketed. Journalist "how sure are you that $275 is robust when you've only got 3 years to deliver from 2022 to 2025". Albo's reply "I don't think, I know, I know because we have done the modelling". The truest thing I've ever heard Albo say is "I don't think". Then when power bills go up Albo "it's reputex's modelling".

8 - Regarding CGT and negative gearing, Albo was questioned on it, and getting tired of the repeat questions he said something like "how hard is it, for the 50th time no" there would not be changes. Less than 10 months later Albo "we have changed our position".

9 and 10 - When in opposition Albo claimed his government would be accountable and transparent.

11 - Labor claimed they would, even had, decreased immigration, when instead immigration had gone up.

12 - Labor claimed they had created real wages growth, when real wages, as in adjusted for inflation, had reduced.

13 - Labor claimed to have inflation and the economy under control. We are currently waiting for yet another interest rate rise from the RBA to get inflation under control.

14 - More than 100 times Albo claimed there would be no changes to stage 3 tax cuts. The most recent example of that was the evening before Labor did make changes to stage 3 tax cuts. There is no conceivable way Albo couldn't have known about the planned changes at that point.

15 - There is the pork barreling scandal currently playing out, in which Albo claimed he knew nothing about, and had no control over, the $6,000,000 government grant issued to a golf club down the road from his multimillion-dollar property. Albo lied about his knowledge, he lied about his involvement with the club, and the grant didn't even meet the criteria for the grant program. While on grant programs, a separate program worth $67,700,000 had $56,000,000 spent on Labor seats.

16 - Labor claimed there was no fuel security problem, all while Albo was travelling the world asking for handouts.

17 - Albo claimed "I rule out negotiating with the greens.....I am not negotiating with the greens.

18 - Digital Duty of Care laws currently in Parliament have been claimed to "protect children", the same children the government claims don't have access to social media in the first place. Labor also claim the bill has nothing to do with disinformation or misinformation, but Albo, in a speech to the UN, admitted the next step is controlling information online, specifically disinformation and misinformation, and what he deems to be extremism.

19. Albo said "we've had $178,000,000,000 of savings, every single economic statement we have handed down has had savings, and indeed we have savings that are before the parliament right now". Reallocated savings aren't savings, they are reallocations, and then adding more spending isn't a saving, it's an increased debt.

20. No changes to Superannuation.

21. Claiming bank card surcharges are banned. Albo and Labor didn't ban bank surcharges; they banned merchants from passing surcharges on to consumers. What that means is either a) businesses already doing it tough thanks to Labor policy will have to absorb a collective $1,600,000,000 in bank fees (not very likely), or b) businesses will just increase the cost of goods and/or services, to cover the cost, and that way, everyone pays, even those who didn't use a credit card.

Pervitin

Pervitin is the historical brand name for **methamphetamine**, a potent central nervous system stimulant. Developed in the 1930s by the Berlin-based pharmaceutical company Temmler, it became infamous for its widespread distribution to German soldiers and civilians during World War II.

Medical and Commercial Origins

Pervitin was patented in 1937 and introduced for commercial sale in 1938. It was widely marketed as a mild, over-the-counter "pick-me-up" similar to a concentrated cup of coffee in pill form. People from all walks of life, including students, exhausted factory workers, and homemakers, used it to increase energy, suppress appetite, and boost focus.

World War II and the "Blitzkrieg"

During World War II, the German military heavily utilized the drug to bypass the limits of human endurance.

- **The Military Use:** Millions of tablets were distributed to the *Wehrmacht* and *Luftwaffe*. It allowed tank crews, pilots, and infantrymen to stay awake, alert, and combat-ready for days without sleep or rest.
- **The Nicknames:** Troops gave the pills various colloquial names such as *Stuka-Tabletten* (Stuka tablets), *Panzerschokolade* (Tank chocolate), and *Fliegermazipan* (Airman's marzipan).
- **The Allied Equivalent:** The Nazis were not the only ones; Allied forces, including the US and UK, issued similar amphetamines (such as Benzedrine) to their troops to fight fatigue

Side Effects and Shift in Legal Status

While Pervitin offered short-term tactical advantages, it came at a catastrophic cost. As the war progressed, the medical establishment realized the drug caused severe addiction, acute circulatory disorders, paranoia, and psychosis

Due to these severe health and societal complications, the German government reclassified Pervitin and made it a prescription-only controlled substance in 1941.

Modern Context

After the war, methamphetamine derivatives continued to be used medically, but the recreational epidemic of the drug eventually took over worldwide as what is now known as "crystal meth". In certain regions like the Czech Republic, illicitly produced crystal meth is still sometimes colloquially referred to as *Pervitin*.

To learn more about its impact on modern and military history, read Pervitin: how drugs transformed warfare in 1939-45 from *The Security Distillery* or the article on Drug policy of Nazi Germany

To Fight Antisemitism, Mamdani Announces Mandatory 'Safety Camps' For Jewish Residents

The Babylon Bee

NEW YORK, NY — Mayor Zoran Mamdani already made good on his pledge to combat antisemitism, as on Thursday he introduced mandatory "safety camps" for Jewish residents.

Beginning in August, Jewish New Yorkers will be removed from their homes and placed into special designated camps set up throughout the city. There, everything they need will be managed for them, and they'll even be able to put in an honest day's work as they get used to a new life under the control of the mayor's office.

"The best way to keep Jews safe is by concentrating them into tiny camps away from those who would do them harm," Mamdani explained. "These camps are part of my final solution to the antisemitism problem."

To make the process as efficient as possible, each Jew will be assigned a special number for identification purposes and be placed in a camp based on their perceived fitness for work, age, health, and gender.

"And the best part: it's all paid for by the government," Mamdani said. "Your tax dollars put to good use."

Mamdani offered to have the city's Jewish population transported to the camps via train to make the transition easier. "We have big plans for this pogrom," Mamdani said. "I'm sorry, did I say 'pogrom?' I meant 'program.' Not 'pogrom.'"

At publishing time, Mamdani had issued a special invitation for Israeli Prime Minister Benjamin Netanyahu to come tour one of the camps.